Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 111 ● 17 юли 1973 ● 25 ст

Издание на ЦС на БСФС

БЕЗ СПОРТ НЕ МОЖЕ АКТЬОРЪТ

КАПИТАН КЛОС – АРТИСТЪТ СТАНИСЛАВ МИКУЛСКИ ПО ВРЕМЕ НА ВАРНЕНСКИЯ КИНОФЕСТИВАЛ НА ЧЕРВЕНОКРЪСТКИТЕ И ЗДРАВНИ ФИЛМИ ТОЙ НЕ ПРОПУСНА НИТО ДЕН, БЕЗ ДА ВЗЕМЕ РЕДОВНАТА СИ "ПОРЦИЯ" ПЛУВАНЕ В МОРЕТО.

Стр. 14

СПОРТСМЕНСТВОТО

Стр. 8–9

МЪЛНИЯТА ПАДНА В СТРАХОВ

Л. ДАНЕК – НАСАМЕ С ДИСКОВЕТЕ...

стр. 11

АЛЕКСАНДЪР ШАЛАМАНОВ С КУПАТА ПО СПОРТСМЕНСТВО В "А" РФГ ПРЕЗ ПЪРВЕНСТВОТО 1972–73 Г. ТОВА БЕ ЗАСЛУЖЕНА НАГРАДА ЗА КАПИТАНА НА "БЕЛИЯ" ОТБОР, КОЙТО ВИНАГИ НИ Е ВЪЗХИЩАВАЛ С КОРЕКТНОТО СИ ПОВЕДЕНИЕ НА ТЕРЕНА.

СЪПЕРНИЦИТЕ ТРЯБВА ДА БЪДАТ СИЛНИ!

стр. 3

ПРЕЗ ПРОЛЕТНИЯ ПОЛУСЕЗОН НА МИНАЛИЯ ШАМПИОНАТ "СЛАВИЯ" И "ЛЕВСКИ-СПАРТАК" ИГРАХА ДВА МАЧА, НО НИТО В ПЪРВИЯ, НИТО В "ПОПРАВИТЕЛНИЯ" НЕ МОЖАХА ДА ИЗЛЪЧАТ ПОБЕДИТЕЛ.

ГОЛЯМА ХИМИЯ – ДА!

А ГОЛЯМ СПОРТ?

Ще бъде ли Девня и крупен спортен център? За да намеря отговор на този въпрос, посетих един от нашите най–млади градове. "Роден" е през август 1969 г., но младостта не му е попречила да стане вече прочут с грандиозните си заводи.

Днес от античния Марцианопол и малката славянобългарска крепост Девина са останали редица паметници. Най–импозантният от тях е големият амфитеатър от III век с 14 сектора и арена. До него са намерени каменни "афиши" за състезания, в които се споменават и наградите за победителите. Интересно наистина, че част от богатите археологически находки в Девня са тясно свързани със спорта. Това е далечната история...

Хората в низината започват да спортуват организирано с изграждането на първите заводи през 1956 г. Тогава се създават физкултурните дружества "Химик", "7–ми партизани" и дружеството на Държавния циментов завод, в които от край време масовият спорт е на почит. Хиляди работници и учащи участвуват в спартакиадите на строителите, на химическите работници и на националните обекти, в турнирите за купите на ГК на ДКМС по волейбол, футбол, лека атлетика и пр. Само през 1972 г. в спортна надпревара са били 3800 души.

И ако масовият спорт има своето изключително значение за здравето и работоспособността на хората от Девня, само значителните изяви на спортното поле могат да направят от този град и крупен спортен център. Грижата за това лежи върху ДФС "Девня", което е насочило вниманието си към 11 спорта. От тяхната кратка характеристика може най–добре да се види

РАВНИЩЕТО НА МАЙСТОРСТВОТО

● *Лека атлетика* – В занимания са включени 330 души. Без сериозни изяви в окръжните и републикански първенства. През 1972 г. са покрити 9 втори и 62 трети разреда!

● *Борба, свободен стил* – работи се предимно с юноши, които имат добри прояви в окръжните състезания. Мъжки отбор е сформиран едва от началото на тази година.

● *Волейбол* – един от двата спорта, в които представителният отбор е в "Б" републиканските групи. Водят се на отчет 137 души.

● *Футбол* – и в Девня това е най–популярният спорт. В градското първенство участвуват 11 отбора, а представителният тим от няколко години се бори за влизане в "Б" РФГ, но засега без успех. С футболистите работи единственият щатен треньор в дружеството.

● *Подводен риболов* – В тази нова, но вече твърде популярна дисциплина са постигнати и най–големите успехи. Отборът на "Девня" е втори в България през 1971 и 1972 г. Този спорт е излъчил единствените двама девненски национални състезатели.

● *Шахмат* – един от най–популярните спортове в предприятията и училищата. Съществуват 15 работнически и 11 ученически отбора.

● *Спортна стрелба* – тренират 37 души. С добри прояви в окръжните състезания. За тях и бъдещите им последователи се строи . модерен стрелкови комплекс.

● *Тенис на маса* – Вторият спорт, който е намерил място в "Б" републиканска група, но без особени изгледи в скоро време да се класира по–напред от петото място, което заема сега.

● *Плуване* – дружеството е оставило този основен спорт във Втора група (първите пет са от първа група), а притежава прекрасен басейн с олимпийски размери. Всяко лято се провеждат състезания (през миналото са участвували 330 плувци), по време на които все още главната цел е да се преодолее определената дистанция. През тази година плувното лято все още не е открито, тъй като басейнът е без вода. . .

● *С баскетбол и хандбал* се занимават предимно ученици под ръководството на преподавателите си по физкултура.

Тази немногословна "анамнеза" доказва по безспорен начин,че спортното майсторство все още не е на-

почит, макар че през 1972 г. са покрити общо 118 разреда повече, отколкото през 1971 г.

Но 20 първи и 27 втори разреда, а и резултатите на спортното поле, които почти с нищо не надвишават тези, постигнати от отборите на най-големите села във Варненски окръг, могат да бъдат малко утешение за града, в който тупти сърцето на химическата ни индустрия, до който хората докараха. . . моретo и където в края на шестата петилетка ще се произвежда годишна промишлена продукция за над 420 милиона лева!

Какво всъщност пречи. В Девня да има спорт от

ВИСОКА КЛАСА?

Първо исках да чуя мнението на младия и амбициозен председател на дружеството Тодор Мутафов.

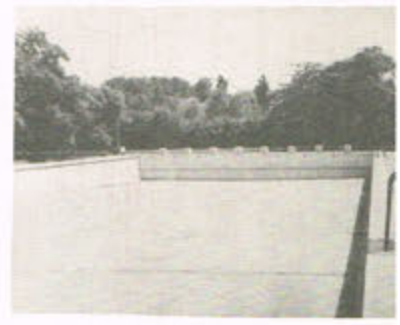
– Девня е един от малкото български градове "на колела". Всяка сутрин тя осъмва с 32 000 души, а вечер остава с 16 000 – нейните жители, които сме в състояние да обхванем.

Дружеството не разполага с материална база. Съществуващата сега **материална база** (едно затревено и три незатревени футболни игрища, Волейболна и баскетболна площадка и 50-метров плувен басейн) е построена преди 10 години от химкомбината "Карл Маркс" и е негова собственост. Нямаме нито един физкултурен салон. През последните години не е построен нито един нов спортен обект, въпреки че в Девня е съсредоточено най-голямото строителство на шестата петилетка и съществува специално разпореждане на Министерския съвет. За това състояние на нещата не е без значение, че в определени райони замърсеността на въздуха е над допустимата, поради което ХЕИ не разрешава спортно строителство в тях.

Липсват ни и специалисти. Сега при нас работи само щатен треньор по футбол. С подготовката на всички останали отбори са ангажирани 14 хонорувани треньори без достатъчна квалификация. По много въпроси и на първо място по предоставянето на материална база на дружеството, която ще бъдем в състояние да стопанисваме и ползуваме много по-добре, не срещаме разбиране от ръководствата на предприятията.

Един ден след нашия разговор състоянието на спорта в низината на химията се обсъди във Варна от бюрото на ОС на БСФС. Сериозно и задълбочено. Без да се прикриват слабостите в работата на дружеството, които се оказаха твърде сериозни: слаба връзка с физкултурните съвети в предприятията и училищата, незадоволително взаимодействие между дружеството и ГК на ДКМС, недостатъчна организационна помощ за укрепване на отборите, незадоволителна работа с учащите се. . .

За всичко това се дадоха препоръ-

В ДЕВНЯ СЕ ОПЛАКВАТ ОТ ЛИПСА НА М РИАЛНА СПОРТНА БАЗА. А 50-МЕТРОВИЯТ БАСЕЙН В СРЕДАТА НА ЛЯТОТО Е БЕЗ ВОДА. .

ДЕВНЕНСКИТЕ СТРЕЛЦИ В СКОРО ВРЕМЕ ИМАТ МОДЕРЕН СТРЕЛКОВИ КОМПЛЕКС.

ки. Все се решение да се помогне специалисти. Дотук добре. Но ко то започна обсъждането на въпро ме, свързани с материалната баз спортното майсторство, тонът заседанието стана твърде песи стичен, дори прозвучаха нотки съмнение, че спортът в Девня мож трябва да бъде

ОТ ГРАДСКИ МАЩАБ

А за да стане такъв, не трябва се забравя, че проблемите на спор са неразривно свързани с особеност те на младия град и за да се решат необходима по-голяма активност настойчивост. (Нима е толко трудно да се построи инсталация затоплянето на водата в басей когато парата минава на около 200 от него!) В това се убедих по вре на разговора с председателя на ГО – Девня, Георги Вълков.

– Ще имат ли девненци по-голе Възможности за спортуване?

– Положително ! Изготвени са пл нове за строителството на спорт база. В кв. "Нанко Недев" скоро започне изграждането на зала, коя ще бъде ядрото на цял спортен ко плекс. Друг спортен комплекс ще построи в кв. "Повеляново" – покрит басейн и стадион. Специал комисия към съвета наскоро напра обосновано предложение за стро телството на 19 спортни обект което сигурно ще осъществим. . .

На ентусиазираните строите на града на голямата химия може се вярва. . .

Валентин Я

ТОВА СЕ СЛУЧИ

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ в Москва се постави началото на традиционните "мачове на гигантите" между мъжките и женските атлетически отбори на СССР и САЩ. Тези срещи по олимпийската програма (само без маратон и 50 км сп. ходене за мъже и петобой за жени) всяка година се очакват с най-голям интерес и се наблюдават по телевизията от милиони зрители в цяла Европа и Северна Америка. В тези 15 години са се провели десет "мача на гигантите". Предстои единадесетият мач в края на настоящата седмица в Харков. . . В досегашните десет срещи сборният отбор на СССР е спечелил общата победа в седем, а САЩ – само в две. Последният мач през 1971 г. в Беркли завърши наравно – 186:186 т. Общото съотношение досега от всички срещи е 1788,5:1712,5 т. за СССР. Между мъжките отбори на двете страни САЩ е печелил осем победи, а СССР – две /през 1965 и 1970 г./. Сред женските отбори СССР е бил победител девет пъти, а САЩ само веднаж,през 1969 г. в Лос Анжелос.

ПРЕДИ ДЕСЕТ ГОДИНИ в петия "мач на гигантите" на стадион "В. И. Ленин" Валерий Брумел ,постави шестия си, последен световен рекорд, който ще остане паметен в историята на леката атлетика. След като предната година на срещата в Пало Алто /САЩ/ той бе победил със световен рекорд от 226 см, в Москва при дъждовно време на кортовата тогава площадка той преодоля 228 см! Брумел бе горещо приветствуван от ръководителите на правителствените делегации на САЩ и Великобритания, които по същото време в съветската столица подписаха заедно с държавните ръководители на СССР историческото решение за прекратяване на опитите с ядрено оръжие в атмосферата, космоса и под водата. Този рекорд на Брумел бе подобрен едва след седем години, също на срещата СССР – САЩ от Пат Мацдорф с един сантиметър на тартановия сектор в Беркли. . . Освен на скок височина в досегашните "мачове на гигантите" световни рекорди са поставяли: през 1958 г. Ряховски /СССР/ на троен скок – 16,59 м,и Р. Джонсън на десетобой – 7896 т.; през 1961 г. Бостън /САЩ/ на скок дължина – 828, Шчелканова /СССР/ на скок дължина – 648 и женският щафетен отбор на САЩ начело с Вилма Рудолф на 4 по 100 м – 44,3; през 1962 г. Конолн /САЩ/ на хвърляне чук – 70,67 м; през 1964 г. Далас Лонг /САЩ/ на тласкане гюле– 20,68 м,и през 1965 г. Тайес на 100 м – 11,1 сек. Единадесет световни рекорда е красноречив атестат за досегашните десет "мача на гигантите".

ВАЛЕРИЙ БРУМЕЛ ТОКУ-ЩО Е ПОКОРИЛ 228 СМ /ВЛЯВО/.

БОБ ХЕЙЕС – НАЙ-БЪРЗ В "МАЧОВЕТЕ НА ГИГАНТИТЕ" /ГОРЕ/.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"
СОФИЯ

Пощенска кутия 797
Тел. 87–71–62, телекс 22–736

Редакционна колегия: главен редактор–Недялко ДОНСКИ, Алекси МЛАДЕНОВ, Асен НЕЙКОВ, Ваня ВОЙНОВА, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Дочо ДОЧЕВ (художествен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, д-р Николай МИНЕВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Серафим СЕВЕРНЯК, Ясен АНТОВ.

Художествено оформление: Георги МАРКОВ

Държавен полиграфически комбинат "Димитър Благоев" 20121

СЪПЕРНИЦИТЕ ТРЯБВА ДА БЪДАТ СИЛНИ

СЪЩЕСТВУВАТ безспорно много възможности да бъде определено колко силен е един футболен шампион. Но понеже и в тази игра метърът, хронометърът и теглилката не могат да бъдат абсолютно използувани, всичко опира до сравненията. И оттам – до базата за сравнение.

Може спокойно да се твърди, че във футбола важи правилото: "Кажи ми кои са твоите съперници и ще ти кажа кой си ти!" И ако приемем, че то е вярно (а е трудно доказването на обратното), можем да извлечем "формулата", че *силата на един шампион е право пропорционална на силата на неговите съперници.*

2

Едва ли ще сгрешим, ако изтъкнем, че това е един от основните закони за развитието на футбола в дадена страна. Големите върхове могат да бъдат достигнати само от състави, които са преминали през огъня на голямото съперничество; тези, които е трябвало да напрягат сили във всеки кръг на националния шампионат – веднъж, за да се справят със силни директни противници, друг път – за да извлекат максималното от по-слабите. И това не е случайно – няма и не може да има по-голям стимул за един спортист и за един отбор от това, че чувствува във всеки момент дъха на съперника, способен да го изпревари. Не са открити и няма да бъдат открити биологични, материални и пр. стимули, които да заместят теглещата напред роля на съревнованието. . .

Примерите в това отношение са много. Дори един "Аякс", който практически не срещна съпротива в турнира на европейските шампиони през тази година, трябваше до последния момент да напряга сили в шампионата на своята страна, тъй като в началото бе изпреварен, а по-късно непрекъснато следван от "Фейенорд". В момент, когато се говореше упорито за упадък на италианския футбол, "Милан" спечели купата на купите, а "Ювентус" игра на финала за купата на шампионите. Трудно е да се каже, че футболът в тази страна преживява някакъв ренесанс, но затова е сигурно, че и двата състава излязоха на международния терен, калени в оспорван шампионат. Това е вероятно и една от причините "адзурите" да спечелят през пролетта и кубави победи в междудържавни срещи.

Защото е безспорно, че при повече силни отбори, че при едно оспорвано първенство се явяват повече състезатели, че техните прояви са по-ярки, че възможностите за подбор при съставянето на националния отбор на дадена страна са далеч по-големи. Тогава и неговата класа неминуемо расте.

А точно необходимостта нашата страна да има силен национален отбор е единствената цел на тези редове. . .

ЦЯЛАТА НАША ПРАКТИКА в последните години потвърждава по безспорен начин всичко, казано досега. Националният ни отбор започна да дели мегдан и с най-известните тогава, когато носителите на футболната корона започнаха да се сменят, когато . . .съперниците станаха силни!

Друг е въпросът, че големи отбори не се изграждат лесно. Но така или иначе, у нас може да има такива състави – силни не според нашите собствени представи, а според възможността им да се представят успешно на международния терен. Примерът на ЦСКА "Септемврийско знаме" е показателен и достатъчно красноречив! И едва ли търпи много уговорки. . .

Често се твърди например, че армейците имат особени, отлични условия; но при същите или в най-лошия случай при приблизително същите условия са поставени още най-малко два отбора – "Славия" и "Левски–Спартак".

Изтъква се (все така често!) възможността на армейците да комплектуват най-добре своя състав. Сравнете шампионите пост по пост с играчите на вече цитираните два колектива и ще се убедите, че разликата съвсем не е разлика в класите, каквато безспорно съществува между отборите като цяло!. . . А други отбори, примерно "Славия", получиха по-сериозни попълнения в последните години. . .

Силата на българските шампиони е другаде! Тя започва от стабилната организация на клубния футболен живот, ръководен изцяло от специалисти, които правилно отчитат неговите изисквания, без да се поддават на настроения, както става другаде. (И затова в ЦСКА "Септ. знаме" няма главоломни смени в състава дори след неприятни загуби, затова там промените стават планомерно, затова всичко в стратегията на отбора изглежда изпипано още в началото на всяко първенство и т. н.). Тя минава през един добър (най-малкото – по-добър, отколкото в другите отбори!) учебно-тренировъчен процес и завършва с изключителния спортен дух на отбора.

Мисля, че този дух е от огромно значение. Едва ли съществува опасността да сгреша, ако кажа, че армейците са единственият футболен отбор у нас, обладан трайно от него. Защото спортен дух значи преди всичко да се бориш за крайната победа при всички обстоятелства. А у нас няма друг състав, който така систематично да е доказвал, че е способен да надмине себе си, да надхвърли моментните си възможности, когато това се налага от обстановката. Спомнете си и мнозинството от срещите му с реномирани чуждестранни отбори; спомнете си, за да не се ровим в близкото и далечно минало, за първите пет кръга на пролетния полусезон, когато армейците излязоха "сухи" от серия срещи, играни все при трудни условия и все съдбоносни за титлата!

ТОЧНО ОТСЪСТВИЕТО на този дух – и в самите футболисти, и може би повече в дружествените футболни ръководители – е главната сред основните причини ЦСКА "Септемврийско знаме" да няма последователи у нас!

Защото – ще повторя това – не е логично да се говори само за условия. В края на краищата нямаше много голяма разлика между онези, при които примерно "Спартак" (Пд) стана шампион, и онези, при които неговата наследница "Марица" изпадна от групата на майсторите; нима е различно положението в другия пловдивски отбор, между шампиона "Тракия" и "Тракия", която води сега "сладък живот" в средата на групата? Не, просто целите, които си поставят отборите, са твърде ниски. Оставането в групата е главният, "жизненият" въпрос за мнозинството от тях. "Добирането" (мисля, че думата е точна!) до някои от медалите се счита повече за "манна небесна" или за благоприятно стечение на обстоятелствата, отколкото за реална, непрекъснато преследвана цел.

И точно затова примерът на армейците има малко или направо казано – няма последователи. Затова малцина тръгват по направената от тях пътина, която така или иначе, минава през стръмни склонове; мнозинството предпочита "царския" път! А основният фактор за изграждането на силни отбори остава желанието на ръководството на един отбор (и на неговите футболисти, разбира се!) да има силен състав. Това предполага продължителна и целенасочена работа без плащане данък на временни настроения; това изисква непрекъснато критичен поглед към постигнатите успехи; това означава поставянето на все по-високи и по-високи цели.

1

1 *АКО ИМАШЕ ПОВЕЧЕ ТАКИВА СРЕЩИ (ЦСКА "СЕПТ. ЗНАМЕ" – "ЛЕВСКИ-СПАРТАК"), ШАМПИОНАТЪТ БИ БИЛ ДРУГ.*

2 *ЗАФИРОВ (ВЛЯВО). СОБСТВЕНО "ПРОИЗВОДСТВО" НА РЕПУБЛИКАНСКИЯ ШАМПИОН С ПРИНОС ЗА КЛАСАТА МУ.*

3 *ЦОНЬО ВАСИЛЕВ – ЕДИН МЛАД НАЦИОНАЛ, КОЙТО СЕ ПРОЯВИ ВЪВ "ВОЛОВ" (ШУМЕН) И ОТ НОВИЯ СЕЗОН ЩЕ ОБЛЕЧЕ ЕКИПА НА ЦСКА "СЕПТ. ЗНАМЕ".*

4 *МОМЕНТ ОТ МАЧА ЦСКА – "ЛОКОМОТИВ" (ПД). И ПЛОВДИВЧАНИ, КАКТО "СЛАВИЯ" И "ЛЕВСКИ-СПАРТАК", НЕ МОЖАХА ДА СЕ ПОХВАЛЯТ ПРЕЗ ПЪРВЕНСТВОТО С ПОБЕДА НАД АРМЕЙЦИТЕ.*

НЯМА И НЕ МОЖЕ да се намери фактор, който да помогне на дружествата да имат силни отбори, ако самите те не искат това! Но Българската федерация по футбол има възможност първо да ги подтикне към този стремеж, след това – и да им помог не в осъществяване на поставените цели, а да търси отговорност на онези, които бягат от голямата цел. . .

. . . Животът на футболните отбори у на преминава при непосредственото ръководст во на федерацията – нито един треньор не с назначава без нейно съгласие, тренировъчният процес протича по примерна програма, израбо тена от нея, и т. н. Защо федерацията да н се намеси и при регулирането на кадрите, мо же би първото условие за създаване на силн отбори?

Сега това вероятно е единственият мо мент, когато плановото начало отстъпв място на субективния подбор. Могат да се из броят десетки случаи, когато футболисти бе доказани качества се привличат в най-силни те отбори, докато други остават незабелязо ни във втория ешелон и не получават стиму за развитие. Не са редки и случаите, когато един отбор има "излишни" състезатели на да ден пост, а страда от липса на други. Не с малко отборите, които държат на резервна та скамейка играчи, които и по възраст, и по данни за развитие отстъпват на титуляри те. И т. н.

При това положение едно по-целенасочено регулиране на кадрите от БФФ може да бъде първата стъпка при създаването на повече отбори от висока класа. А след това федера цията безспорно ще намери и други пътища за да подпомогне този процес.

. . . А той е особено важен. Не случайно в челните футболни страни поставят на първо място в системата на своя футбол националния шампионат. Неговата сила определя и възможностите на клубните състави да играят успешно на международния терен, и ресурсите при съставянето на националния тим. А това е важно и за нас!. . .

Митьо ЕКСЕРОВ

3

4

КАКТО НИКОГА ДОСЕГА

Едва ли някой е останал недоволен от видяното в събота и неделя на стадион "В. Левски". Свидетели бяхме на най-силния републикански шампионат за жени досега. Едно след друго следваха постижения от световна величина. Не случайно тази година толкова много български атлетки намират място в световните финалисти. Подобрени бяха само два рекорда, но рекордите ни станаха толкова високи, че все по-трудно се подобряват. До полуфинала за купата на Европа остават по-малко от двадесет дни и вече спокойно можем да твърдим, че нашите момичета са влизат във върхова спортна форма. Това не може да не радва, не може да не вдъхва оптимизъм...

Тон дадоха петобойките. За първи път у нас те се състезаваха в един ден, но това не попречи на почти всички участнички да постигнат лични резултати. След дълго отсъствие в петобоя видяхме отново С. Юрукова – такава, каквато бе преди години. Нейния републикански рекорд не ѝ достигнаха само 28 т., но постижението ѝ – 4468 т. (13,5, 13,28, 171, 6,20, 2:15,0) я нарежда на четвърто място в света за годината. Надмина себе си и Р. Върбанова (в класирането остана сестра с 4357 т., но на 100 м с пр. – първата дисциплина от петобоя – бе заедно с Юрукова изравни републиканския рекорд – 13,5 сек.). Заедно с рекордьорката Н. Ангелова, която достигна 4415 т., се оформя един много силен отбор за европейското първенство по многобой. Засега само ГДР и СССР имат по-силни състави от нашия.

Въпреки че отстъпи титлата на 200 м, най-добрата ни спринтьорка Ив. Вълкова бе категорична в бягането на 200 м. Новото ѝ рекордно постижение – 23,3 сек. – ни изведе и в тази дисциплина на световно ниво. Липсва само рекордът ни на 100 м с пр. – постъпва на най-добрите в света.

И този път Л. Томова се показа като отличен боец, преследващ високи резултати. Бягането ѝ на 400 м бе истинска симфония, а постижението (52,4) – нов републикански рекорд и четвърти резултат в света за годината. Трябва да съжаляваме, че на 800 м тя и Св. Златева предпочетоха тактически вариант в борбата за шампионската титла, пропуснаха възможността да постигнат нещо повече. Но предстоят още много стартове и... вярваме, че световният рекорд в тази дисциплина ще продължи своята притежателка...

За първи път видяхме Св. Златева в нова дисциплина – 1500 м. Дебютът ѝ бе твърде показателен – 4.13,9 мин, постижение от международна величина. Тя единствена от участничките стана двойна шампионка. В познатата добра светлина се представиха и Йор. Благоева (повторила най-добрия си резултат у нас – 188 см), Ив. Христова, В. Стоева и Св. Божкова. От своя страна Л. Моллова за втори път в своята кариера изпрати копието зад границата на 60-те метра – 60,20 м.

Засега стои открит "проблемът скок на дължина". Д. Йоргова все още лекува травма, а достойна заместничка за Варшава няма! Може би ще помогнат многобойките. Впрочем към тях са обърнати погледите и в бягането на 100 м с препятствия. Но дотогава има още време. Да се надяваме, че всички ще бъдат в бойна готовност.

Заедно с жените в шампионата участвуваха и най-силните девойки. Отличи се Л. Панайотова. Не толкова с шампионската си титла на скок дължина, а с резултата на 200 м – 23,7 сек. – рекорд за девойки и второ постижение у нас сред жените.

НОТКИ НА ОПТИМИЗЪМ

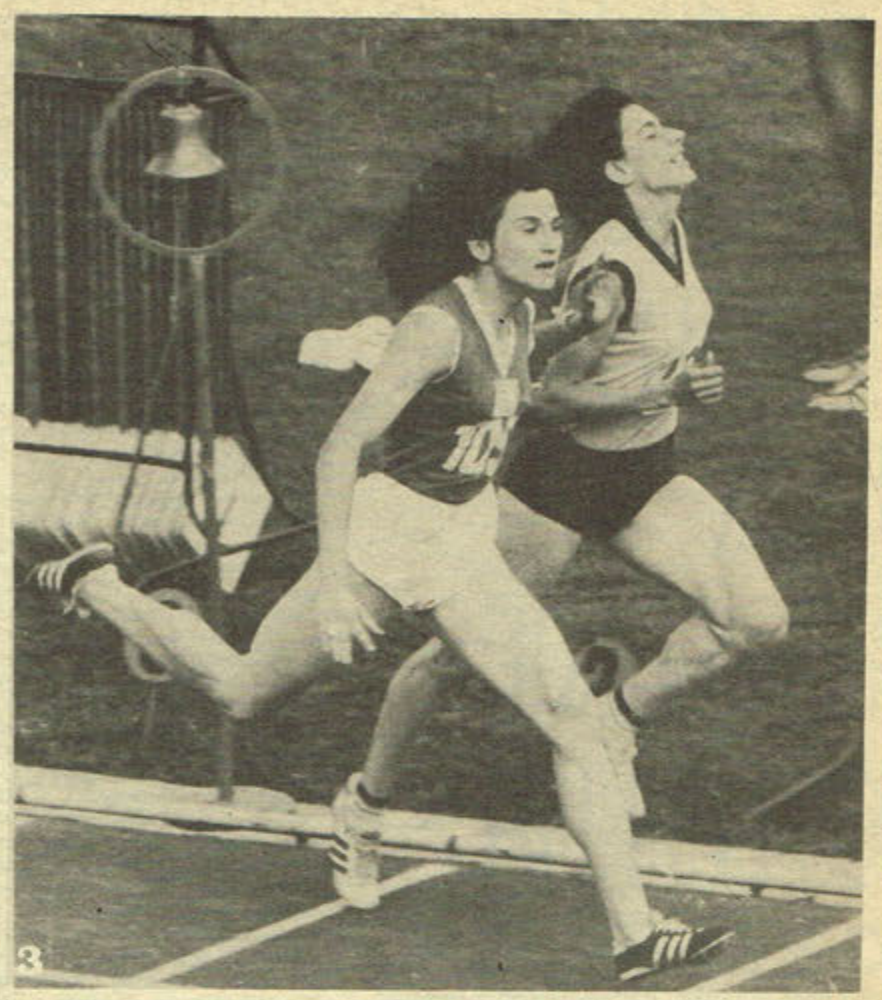
Няма спор, че и този път шампионатът на атлетите премина в сянката на "слабия пол". Това явление, започнало преди няколко години, се задълбочи чувствително през олимпийския сезон и се изрази най-ярко в Мюнхен. Очакваният тази пролет прелом – стесняване на ножицата между стандарта на женската и мъжката атлетика – не настъпи. Напротив, ножицата като че ли се разтвори.

Тук му е мястото обаче да поставим едно "но" след току-що завършилото републиканско първенство. Тези, които следят отблизо развитието на нашата атлетика, не може да не са забелязали през тези два дни, че "разтварянето на ножицата" е резултат повече на значителните пресни попълнения, които получи националният ни отбор за жени, отколкото на продължаване на застоя сред атлетите ни. Шампионатът бе не само връхна точка за атлетките, но до голяма степен и за атлетите. Вярно е, че сме били свидетели на някои по-високи резултати в отделни дисциплини по време на предишните републикански първенства за мъже (спринт, средни и дълги бягания, скокове). Но като цяло бихме могли с чиста съвест да наречем 45-ия шампионат най-качествен от всички досегашни. Не става дума за някакъв особено рязък подем, какъвто бе наблюдаван през миналата година при жените. Но първата стъпка е направена. Един подмладен атлетически елит (приблизителната средна възраст на разширения национален отбор е под 23 години) ни поднесе няколко интересни и вълнуващи спорове за титлите и обнови значителен брой от рекордите на нашите шампионати. И което не е без значение, голямата част от националите се показаха във или около най-високата си спортна форма именно на републиканското първенство – последна проверка преди отговорните международни стартове: полуфинала за купата на Европа и балканските игри.

Тази оценка би била голословна, ако не си послужим и с езика на цифрите. Подобрени бяха 2 национални рекорда, а един бе изравнен. Постигнати бяха шест рекорда на шампионата, което не се е случвало доста отдавна (200 и 400 м, 200 м с пр., 400 м с пр., диск и чук). Направен бе ефектен "пробив" в една отдавна изоставаща дисциплина – хвърляне копие: за първи път петима в едно състезание преминават границата от 70 м (четирима от тях с лични най-високи резултати). Впрочем неочакваното участие след тежка травма на рекордьора М. Миленски също бе събитие (считаше се, че той не ще може да се състезава този сезон). Хвърлянето на диск също превъзхождаше всички наши вътрешни състезания досега – трима над 56 м. Много плътни бяха резултатите на спринтьорите (на 100 м първите трима с 10,5, на 200 м – три лични и един републикански рекорд).

Няма спор, че остават още доста "слаби звена". Особено печална бе картината в скоковете (победителят на скок дължина Бонев "успя да изравни" рекорда на Славков от преди 15 години). Младите заместници на Желев, Тихов и Атанасов в дългите и средните бягания още не могат да се нарекат техни "наследници". И все пак шампионатът бе крачка, малка крачка напред, която вдъхва оптимизъм.

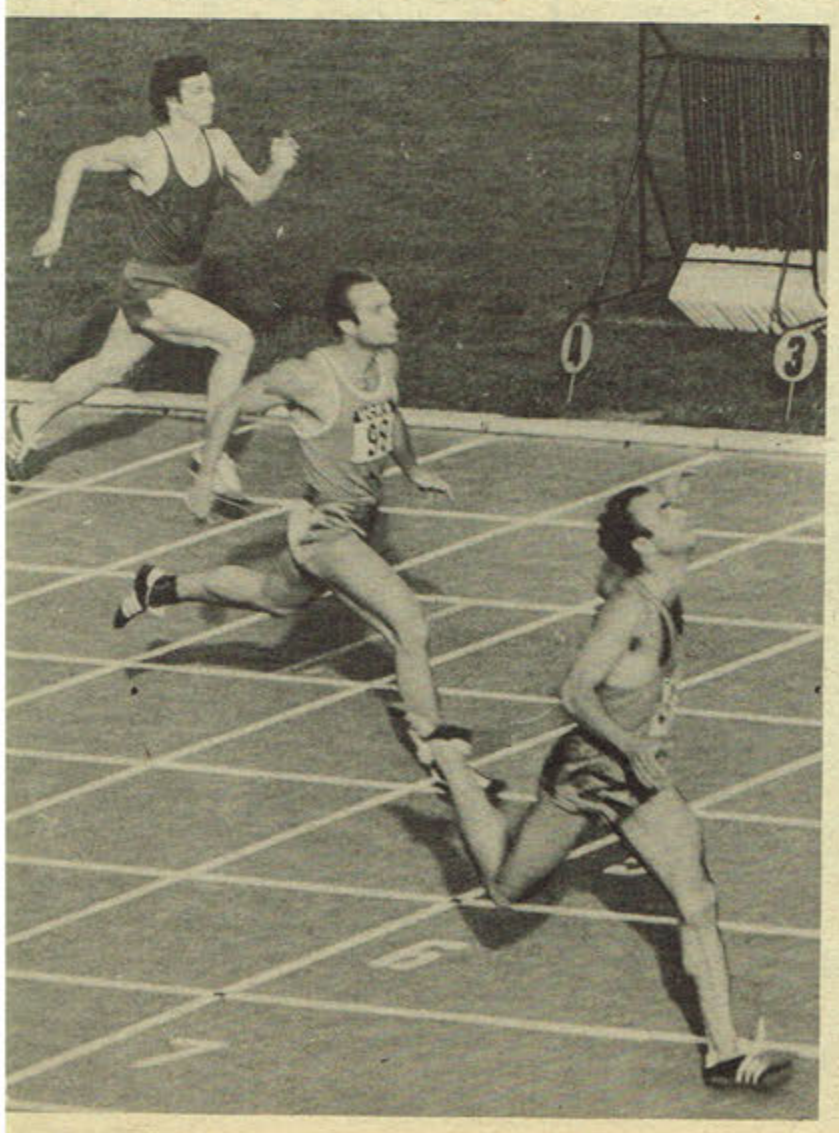
1 "ВЕТЕРАНЪТ" ГЕОРГИ ГАНЧЕВ ВЕЧЕ Е ПРЕСЯКЪЛ ФИНАЛНАТА ЛИНИЯ НА 200-МЕТРОВОТО РАЗСТОЯНИЕ С ИЗРАВНЕН РЕПУБЛИКАНСКИ РЕКОРД – 20,9 СЕК.

2 ИВАНКА ВЪЛКОВА ВКЛЮЧИ И РЕКОРДА НИ НА 200 МЕТРА В КАТЕГОРИЯТА НА ПОСТИЖЕНИЯТА ОТ СВЕТОВНА ВЕЛИЧИНА.

3 СВЕТЛА ЗЛАТЕВА И ЛИЛЯНА ТОМОВА НА МЕТЪР ПРЕД ФИНАЛА. ФОТОФИНИШЪТ ПОКАЗА, ЧЕ ШАМПИОНКА НА 800 МЕТРА Е ЗЛАТЕВА.

4 ПЕТОБОЙКИТЕ ДАДОХА ТОН ЗА СЕРИЯТА ОТ ВИСОКИ РЕЗУЛТАТИ ПРИ ЖЕНИТЕ. ПОСЛЕДНИЯТ ФИНАЛ НА СНЕЖАНА ЮРУКОВА, САШКА ВЪРБАНОВА И НЕДЯЛКА АНГЕЛОВА-ДАЧЕВА (ОТ ДЯСНО НА ЛЯВО).

ШАМПИОНИ

МЪЖЕ

100 м – Г. Ганчев (ЦСКА) – 10,5
200 м – Г. Ганчев (ЦСКА) – 20,9
400 м – Н. Попов (ЦСКА) – 47,7
800 м – П. Кятовски (Ак) – 1.50,8
1500 м – П. Кятовски (Ак) – 3.49,3
5000 м – П. Йорданов (НЗ) – 14.23,6
10000 м – Д. Иванов (НЗ) – 30.34,6
3000 м пр. – Ст. Шатов (ЦСКА) – 9.07,4
110 м пр. – Сл. Димитров (Ак) – 14,3
200 м пр. – Сл. Димитров (Ак) – 23,5
400 м пр. – Я. Братанов (ЦСКА) – 51,1
4х100 м – Нац. отбор – 40,1
4х400 м – ЦСКА – 3.16,8
ск. височина – П. Богданов (ЛС) – 211
овчарски ск. – В. Цонев (Бс) – 4,70
троен ск. – К. Аладжов (Сл) – 15,66
ск. дължина – Б. Бонев (ЦСКА) – 7,51
гюле – В. Стоев (Хс) – 18,13
диск – В. Велев (ЦСКА) – 59,08
копие – Д. Динев (ЛС) – 75,54
чук – Т. Манолов (ЛС) – 68,10
10000 м сп. х. – Ст. Чукев (ЛС) – 44.42,8

ЖЕНИ

100 м – Йор. Янкова (Ак) – 11,3
200 м – Ив. Вълкова (ЛС) – 23,3
400 м – Л. Томова (Тр) – 52,4
800 м – Св. Златева (ЛС) – 2.05,2
1500 м – Св. Златева (ЛС) – 4.13,9
100 м пр. – Ив. Йовчева (Ак) – 13,6
200 м пр. – Кр. Филипова (Тр) – 28,7
4х100 м – "Академик" – 46,0
4х400 м – Нац. отбор дев. – 3.49,7
ск. височина – Йор. Благоева (ЛС) – 188
ск. дължина – Л. Панайотова (ЖСК Сп) – 6,05
гюле – Ив. Христова (ЛС) – 18,75
диск – В. Стоева (ЛС) – 61,54
копие – Л. Моллова (Кз) – 60,20
петобой – С. Юрукова (ЦСКА) – 4468

ОТБОРНО

мъже – ЦСКА "Септ. знаме" – 516 т.
жени – "Левски-Спартак" – 332 т.

Г. ЛАЗАРОВ ВЯРВА В УСПЕХА

След последния старт на републиканския лично-отборен шампионат помолихме старши треньора на националния отбор по лека атлетика ГЕОРГИ ЛАЗАРОВ да сподели своето мнение за състоянието на представителните ни отбори пред полуфинала за купата на Европа:

– Всички ще се съгласят – каза той, – че това бе един от най-силните шампионати, провеждани у нас. Особено жените показаха и на наша пista високата си класа във всички дисциплини. Всичко това вдъхва оптимизъм преди полуфинала за купата на Европа на 4 август във Варшава. Независимо, че нашата група е най-равностойна, вярвам, че имаме сили и възможности да участвуваме за първи път на финала за този ценен трофей. Зарадваха и петобойките. Ако продължат така, те също ще вървят напред. С постиженията си от събота нашата страна ще кандидатствува за призово място и в европейското първенство по петобой.

Мъжкият отбор, който явно показва подобрение, има по-скромна задача на полуфинала в Ница. Трудно можем да спорим с отборите на ГДР, Франция, Швеция и Чехословакия, но една победа над Румъния ще подобри настроението ни пред балканските игри. Имаме млад отбор, на който трябва да вярваме.

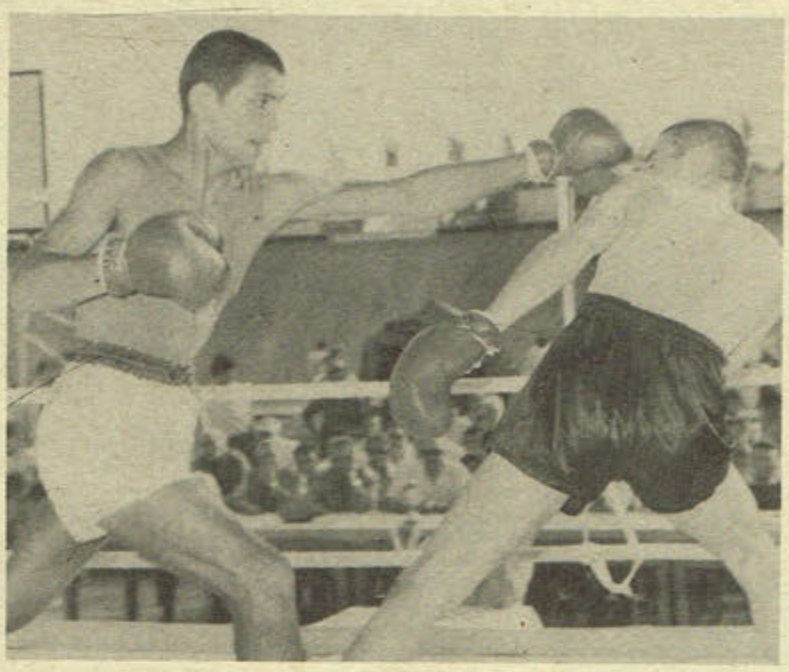
Страницата е подготвена от Марко ПЕТРУНОВ и Григор ХРИСТОВ
Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

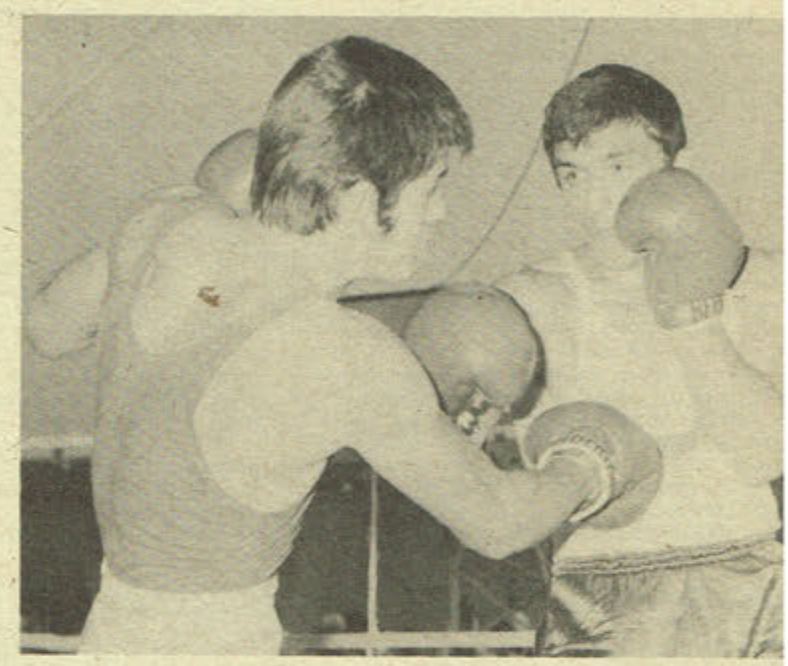
БЯЛО И ЧЕРНО НА РИНГА В СЛИВЕН

ДОМАКИНИТЕ

Запалени са тези сливенци по бокса. Шест дни пълнеха трибуните на градския колодрум, ентусиазирано поддържаха боксьорите на ринга, акламираха хубавите прояви, осъждаха лошите. И показаха, че разбират тънкостите на бокса. Това не е случайно – 28-мо републиканско лично първенство съвпадна с честването на четвъртвековния юбилей на организирания бокс в техния град. В Сливен започнаха своя състезателен път и стигнаха до международния ринг такива майстори на ръкавиците като Слав Славов, Стефан Панайотов, Иван Михайлов, Никола Савов, Атанас Суванджиев. . . Сливенската боксова школа с право се гордее, че нейните възпитаници имат отличен принос в актива на българския бокс – два олимпийски медала, четири от европейски първенства и пет от балканските шампионати. А на тържеството, с което сливенци отбелязаха 25-годишнината на своята боксова секция и изпратиха майстора на спорта Иван Михайлов, който прекрати активната си състезателна дейност, пролича хубавото отношение на цялата общественост в града към този труден спорт.

Боксьорите на ринга почувствуваха вниманието на публиката и се постараха да се отблагодарят с всеотдайна игра, да покажат всичко, което знаят и могат.

ЦАЧО АНДРЕЙКОВСКИ (ВЛЯВО) – ЕДИН ОТ ЧЕТИРИМАТА АРМЕЙЦИ – ШАМПИОНИ.

ВЛАДИМИР КОЛЕВ (ЛС) В АТАКА НА ФИНАЛА СРЕЩУ КРУМ БАЛБУЗАНОВ – КАТ. 67 КГ.

СЛЕД 15-ГОДИШНА СЪСТЕЗАТЕЛНА ДЕЙНОСТ МАЙСТОРЪТ НА СПОРТА СТЕФАН ПАНАЙОТОВ ПРЕДАДЕ РЪКАВИЦИТЕ НА ДОСТОЕН ЗАМЕСТНИК–ИЛИЯ ГАНУШЕВ – ШАМПИОН В КАТ. 51 КГ.

АМБИЦИИ И РЕАЛНОСТ

108 представители на 18 дружества получиха пропуски за ринга в Сливен. Те бяха подбрани като най-изявени кандидати за шампионските титли в отделните категории. Но много от срещите показаха, че редица от тези състезатели нямат още качества на добре подготвени боксьори, не познават достатъчно изкуството на своя спорт, който отрича с всичките си правила грубия бой на ринга.

Вече много години треньорите по бокс подбират своите състезатели от ограничен кръг кандидати. Често поради лошо отношение към бокса на родители, учители, пък дори и на някои спортни ръководители, способните и талантливи младежи бягат от този спорт или слизат рано от ринга. В желанието си да поддържат искрата и да имат пълни отбори много от специалистите бързат да изпратят своите възпитаници между въжетата, където всеки недостатък в подготовката се наказва. И в този шампионат излязоха на показ стари грешки: слаба техника, неумение да се разпределят силите в трите рунда, еднообразна игра на ринга, скованост и т. н. Всичко това може да се поправи – повечето от състезателите, които видяхме в Сливен, са още млади, но най-тревожен е фактът, че мнозина от тях имат

ЛОША ЗАЩИТА

От това е и голямата беда. Амбицирани да търсят победа на всяка цена, с горещата спортна страст на своите 18–19 години младите боксьори тръгват към размяна на удари, забравят върховното правило, че "по-важно е да не получиш удар", и често завършват така, че е трудно да познаеш кой е "по-разкрасен" – победеният или победителят. А върнат ли се от турнира с две-три моравн петна по лицето, конфликтът деца – родители – треньори избухва.

Движенията за удар са някак по-естествени, може да се каже дори по-лесни. По-трудно е да се подготви умен боксьор с добра защита. Атаки към бокса като спорт има от много страни. И ако специалистите, които му отдават толкова много сили, искат да го защитят, първо и главно условие е да подготвят боксьори със съвършена защита. Можем да говорим много за мъжеството и характера, които се каляват в бокса, но ядат ли бой младежите на ринга – притокът на нови сили ще пресъхва. Всичко това се потвърждава от няколко твърде характерни за шампионата цифри: от 86 срещи до финалите само 39 продължиха три пълни рунда и завършиха по точки; 26 бяха прекратени поради явно превъзходство, 7 поради отказване, 4 с дисквалификация, 2 с нокаут, 2 без борба и 6 с лекарска забрана. Съдиите на ринга отброиха 95 нокдауна, получиха се 13 аркади. От реферите бяха направени 289 забележки – 90 за опасна игра с глава и 60 за държане на противника.

ПО-ОПТИМИСТИЧНО НАСТРОЕНИЕ

имаше само на финалите. Въпреки отсъствието на някои от първите ни състезатели (Анг. Ангелов, Бейхан и Байкал Фучеджиеви, Пламен Янков и др.) шампионските титли в дир тните схватки за златните медали оспорваха равностойни състезатели, кои бяха значително над отстранените в п дишните дни. Хубаво бе, че на финала видя и млади боксьори, четирима от които са в питаници на спортното училище "Олимпий надежди" – Юл. Брайнов, Румен Пешев, Ст фан Никос и В. Тушев.

Зл. Русев и Юл. Брайнов, Р. Пешев и Дяков, Вл. Колев и Кр. Балбузанов, В. Туше Огн. Нешев, Г. Стоименов и Н. Гавадинов б финални двойки, чиято игра ще се помни дъ

Треньорът на ЦСКА "Септ. знаме" Васил стов (на дружеството с най-много шампи – 4) изрази мнението на всички специалис "Нямаме основание за спокойствие – шамп натът показа много грешки, но много мл

ще пресъхва. Всичко това се потвърждава от няколко твърде характерни за шампионата цифри: от 86 срещи до финалите само 39 продължиха три пълни рунда и завършиха по точки; 26 бяха прекратени поради явно превъзходство, 7 поради отказване, 4 с дисквалификация, 2 с нокаут, 2 без борба и 6 с лекарска забрана. Съдиите на ринга отброиха 95 нокдауна, получиха се 13 аркади. От реферите бяха направени 289 забележки – 90 за опасна игра с глава и 60 за държане на противника.

ШАМПИОНИТЕ

48 кг Златн Русев (ЦСКА)
51 кг Илия Ганушев ("Сливен")
54 кг Цачо Андрейковски (ЦСКА)
57 кг Драгомир Деков ("Сливен")
60 кг Ганчо Петров ("Славия")
63,5 Виктор Тушев (ЦСКА)
67 кг Владимир Колев (ЛС)
71 кг Владимир Иванов ("Славия")
75 кг Тодор Велев ("Перник")
81 кг Николай Гавадинов ("Тр"–Пд)
над 81 кг Атанас Суванджиев (ЦСКА)

ОТБОРЪТ НА БОРИС НИКАНОРОВ

Вече две години в нашата страна като треньор работи съветският специалист по бокс Б. Никаноров. Помолихме го да определи най-силните боксьори в отделните категории сред участниците в 28-и личен републикански шампионат. Независимо от победите на финала той гласува доверие на следната единадесеторка по реда на категориите: Юл. Брайнов, Ил. Ганушев, Ц. Андрейковски, Рум. Пешев, Г. Петров, В. Тушев, Вл. Колев, Вл. Иванов, Гр. Григоров, Г. Стоименов, Ат. Суванджиев.

КОМПЛИМЕНТИ ЗА ВАТЕРПОЛИСТИТЕ

Добилото известност "Варненско лято" е богато с разнообразни музикални, театрални, танцови, естрадни и спортни прояви, които привличат курортистите и местните граждани. Централно място във "Варненско лято–73" зае V международен турнир по водна топка. Това, че той се организира в навечерието на универсиадата в Москва и на първия световен шампионат в Белград, несъмнено повиши неговата стойност и значение. Още повече че в тазгодишния турнир участвуваха такива реномирани състави като отборите на СССР – олимпийски шампион, ГДР и Унгария (Втори състав), както и два представителни български отбора: националният, който се подготвя за Белград, и студентският – за Москва.

След десетте срещи всеки срещу всеки се получи следното класиране: 1. СССР. 2. БЪЛГАРИЯ. 3. ГДР. 4. Унгария. 5. "Академик". Спечеленото второ място с основание се счита за значим успех за челните ни ватерполисти. Освен студентския отбор те успяха да победят с по два гола разлика ГДР (бивш европейски вицешампион) и традиционно силните унгарци, чийто състав бе комплектуван от млади, перспективни играчи, които ще участвуват в универсиадата и се подготвят за ... Монреал.

Ще трябва да се съгласим със старши треньора на националния отбор инж. Л. Сотиров, който оценява по-високо играта на подмладения ни състав от миналогодишния олимпийски отбор, заел 11–о място в Мюнхен. Наистина основа на отбора са отново братята Томови, които играха отлично в този турнир, както и вратарят Рунтов, Шлицер, А. Константинов и М. Попов. Особено радва представянето на дебютантите в националния отбор М. и П. Костадинови, П. Георгиев и 19–годишния Г. Гаджев. Разбира се, "Варненско лято–73" е само преход към благородната амбиция на наши ватерполисти да се класират в Белгр по–напред, отколкото в Мюнхен, да намер място в челната десетка на света.

В разговор със старши треньора на ол пийския отбор на СССР Ан. Блюментал той що изтъкна напредъка на представителния отбор, неговото тактическо узряване, но с мена и за все още слабите плувни качест на нашите ватерполисти. А в съвременна водна топка значението на индивидуални плувни качества не е на последно място. Ч ствителната загуба (2:10) от отбора СССР, в който наред с петте олимпийци на ло с капитана на отбора Осипов играят ре ца млади състезатели, бе поучителен урок нашия национален отбор.

Реномираният международен съдия Вл. Ив вич (Юг), който е определен за един от съдт те на предстоящото световно първенст изрази мнение, че България би могла п по–благоприятен жребий да заеме 8–10–о м то сред 16–те финалисти в Белград. Що отнася за фаворитите на световното първе ство, Ивкович поставя на първо място тр ката Унгария, СССР и САЩ, а след това подмладените отбори на Югославия и Ит лия.

Душко ВЕСЕЛИНО

ЕДНА ОТ РЕДКИТЕ АТАКИ НА БЪЛГАРСКИТЕ ВАТЕРПОЛИС КЪМ ВРАТАТА НА СЪВЕТСКИЯ ОТБОР.

Снимка: Саркис САРКИСЯ

НА ЕДИН ДЪХ, С МНОГО ОБИЧ!

За такива като него се пише на един дъх... Две десетилетия бе неразделен с топката, името му не слизаше от вестниците, беше на устата на зрителите в трудни и възторжени минути, будеше надежди и на другото поприще – треньорското, където направи първите си уверени крачки. Преди да удари нелепият час, който го отне от нашите редици, който потопи в скръб близки и почитатели, покри с траур знамето на родния футбол...

Но не само мъка, а главно законното чувство на гордост ни обзема, когато пред нас като на филмова лента преминат кадрите от футболния му път до оня септемврийски ден в 1967 г., когато обграден с обич, отрупан с цветя, трогнат от вълнуващия юбилей на раздялата с публиката на стадион "Васил Левски", се прости със състезателната кариера. А на нея можеше да се завижда!

Характеристиката е лаконична: Георги НАЙДЕНОВ (1931-1970) – заслужил майстор на спорта, дългогодишен вратар на ЦДНА. Шампион – 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, КСА – 1955, 1961. Започнал и завършил състезателната си дейност в "Спартак (Сф). 51 мача в "А" отбора на България. Бронзов медал от олимпиадата в Мелбърн. Участник в квалификациите и финалите на световните първенства в Чили и Англия. Вратар с висока класа – с отличен рефлекс, игра в цялото наказателно поле и пред него. Кариерата му е изпъстрена с достойни постъпки на жертвоготовност, патриотизъм и голямо спортсменство. Награден с "Народен орден на труда" – бронзов.

Армейският отбор и преди Найденов имаше на вратата си силни единици. Едни бяха преминали вече своя зенит, на други природата бе дала отлични качества, ала им липсваше оня цял комплекс от белези на характера, без които е немислимо да поемаш тежкия дял на вратаря. Жоро също дойде като самороден талант от кварталното игрище, но той бе имал щастието и да премине през една посолидна школа, преди да навлезе във водовъртежа на големия футбол. Ранното му майсторство бе плод на една вече много по-добре организирана подготовка, на един процес в годините на народната власт, който не можеше да не извае и своите бележити представители на международната сцена. Жоро бе имал рядката възможност и да се учи от опита на един предшественик – Апостол Соколов, който още по-рано от другите тенденцията да играе не само в рамките на вратата, но и далеч пред нея като допълнителен защитник. И така както Лев Яшин бе споменал, можеше да го каже Жоро: "Аз се учих от Соколов..." И ученикът се оказа по-добър от своя учител.

Ето го сякаш отново пред очите на публиката. Строен левент, винаги спретнат и елегантен във вратарската униформа, сресал внимателно на път встрани гладките си коси, заел типичната стойка с разтворени, малко присвити в колената крака, с разперени ръце, опипвайки сякаш и въздуха наоколо, очаквайки ненадейния миг, когато ще трябва да полети към ъглите и като последен щит да застане на пътя на топката.

Жоро не прибягваше до плонж заради евтини ефекти, както не беше самоцелен и при използването на останалия богат технически репертоар. Но якият му юмрук вадеше топките и от невероятни кътчета, отнемаше я сигурно от нападатели-гиганти. Друг у нас след него още не е демонстрирал забележителното му умение да изпраща топката така точно и навременно на партньор в игрището. Веднъж Иван Деянов каза: "Възхищавал съм се от смелите му излизания, от вещото ръководство на защитата!" А има ли приятел на футбола у нас, който да не е оценил приноса на Найденов за издигане на родния престиж на спортното поле! "Жоро самоотвержено спасяваше!" – звучи като лайтмотив в разказите на Крум Милев, предвождал армейските момчета на много стадиони на Европа и останалите континенти.

Вратарят, който имаше правото да се радва най-много на първия голям български успех, най-много страдаше в онази декемврийска нощ, когато в Мелбърн стана ясно, че ще бъдат завоювани бронзовите олимпийски медали. Да, нали върху вратаря стоварват отговорност, макар че "играта е колективна". Да, нали върху него пада цялата тежест на загубата, предрешила по-нататъшното класиране, особено след като е било създадено впечатлението, че отборът е фаворит, че може да бъде декориран и с благороден метал...

В книгата си "Големият футбол" Андрей Старостин описва решаващите минути от мача СССР–България 2:1 (0:0, 0:0) така: "Няколко минути до края на играта. Топката е в центъра, после на десния фланг. Изпратена е покрай вратата. Българският вратар се хвърля да я пресече, струва ни се вече я хваща. Как успя Боря Татушин – трудно ни е да си представим. На сантиметър изпревари вратаря и заби топката в мрежата. Вратарят лежи на земята, стиснал главата си с ръце. Даже мъчно да ти е за него. Топката е на центъра. Край на мача."

Найденов изживя особено болезнено тази загуба, изпадна в депресия. Още веднъж премина през ада на непосилните терзания, не отрече личната вина и от тая сурова проверка на морала и волята излезе още по-упорит и силен.

Да, в следващите квалификации за олимпийския турнир той получи признанието на герой! Така го оцениха в Москва по време на мача със СССР 1:1, когато с превързана глава изнесе знаменита демонстрация на жертвователността и високата вратарска класа. Достойният съперник пак успя да изравни, но до повторение на австралийската драма не се стигна, главно благодарение на състезателя с номер 1.

Все повече разцъфваше талантът на вратаря на републиката. През 1959 г. той бе обявен за най-добрия футболист на България. Щастлив бе да празнува победата над Франция по време на златния юбилей на родния футбол. Тогава го обсипваха с похвали. Френският състезател Грийе каза: "Такъв удар във вратата рядко ми се случва да отправя и още не мога да повярвам, че Найденов спаси." А треньорът Ст. Орманджиев бе категоричен: "Най-добрият в българската единадесеторка бе Найденов!" С него победихме след година и ГФР – 2:1. Елиминирахме и Франция по пътя към Чили. Пред входа на стадиона "Сан Сиро" в Милано около двеста българи с "Тих бял Дунав" чакаха да поздравят и него... Сигурен пазач на вратата си имаше българският отбор и в редица други тежки битки. Той сложи на ръката си и капитанската лента.

После дойде неизбежното под товара на годините.

Тъжен акорд, 2 ноември 1964 г. Другояче си представяше слизането от сцената. Но времето го изпреварваше неумолимо. Жестоката логика на безбройните контузии, получени в двубоите с противниците на международното поле и у дома, предвещаваше нови, неприятни изненади. Правеше всичко, за да отклони и забави унищожителния удар. И вече бе започнал да вярва, че пак ще види златния плод на свръхусилията си, на аскетичния режим, на волята, която никога не му беше изневерявала. Но...

Отборът му, който дванадесет пъти бе слагал футболната корона, водеше с 1:0. Изведнъж противниковото крило атакува по десния фланг и от нищожен ъгъл стреля. Ако си беше на място, едва ли щяха да произтекат такива произшествия. Но той – човекът, който непрестанно бе носил вратарската фланелка на своя отбор и на националната формация и бе участвувал в десетки почетни турове на стадиона, сега на същото това свещено място направи две-три необмислени крачки. Топката полетя като снаряд над главата му и се забучи в отсрещния ъгъл...

Сякаш гръм го удари! Нямаше сили да се повдигне от земята. Дори да се беше опитал да догони топката със скок във въздуха, щеше да влети с нея в мрежата. И все пак защо не използува безнадеждния шанс? Може би втъпленият страх след оня фатален удар в страничната греда, когато го отнесоха с линейката, смрази мускулите... След почивката противникът вкара и победен гол.

Едва се оправи за след два мача. Но и тогава сгреши и треньорът не го търпя до почивката. За първи път усети на своя гръб сарказъма и гнева на зрителите. Доскоро те го обожаваха, а сега никой не му съчувствуваше. Публиката оставаше вярна на себе си – величаеше проявите на изключителен героизъм, ненавиждаше безсилието... Трябваше ли да се оттегли от сцената?

Пак на своя пост, 28 август 1965 г. Той пак бе с номер 1, но в редовете на противниковия отбор. Имаше ли друг изход? Не можеше да се признае за победен, за прикючил кариерата си, затова, след като го освободиха от редовете на шампиона, върна се в гнездото, откъдето бе излетял към висините на родния футбол.

Зрителите не вярваха на очите си! Отдавна не бяха виждали такава пожертвователност у вратаря. Десетки удари замръзнаха в мъртвата му хватка, други десетки срещнаха коравия му пестник. Сякаш вратата на непокътнатима твърдина бе залостена от снажен дъб, който живееше втората си младост. А и отново видя усмивката на победата.

След четири месеца Георги Найденов излезе на "Стадио Комунале" във Флоренция и изпя лебедовата си песен. България победи в третия мач Белгия с 2:1. Вратарят разказваше така: "Знаех, че след почивката ще ми бъде много тежко. Атаките на белгийците не закъсняха. Ван Химст стреля с глава. Хвърлих се и спасих.

1 *ЛЮБИМ СПЕЦИАЛИТЕТ НА Г. НАЙДЕНОВ БЕ ДА ПРЕСИЧА ОСТРИТЕ ЦЕНТРИРАНИЯ ВЪВ ВРАТАРСКОТО ПОЛЕ.*

2 *ЗА КОЙ ЛИ ПЪТ С НАЦИОНАЛНАТА ФЛАНЕЛКА?...*

3 *ЦВЕТЯ ЗА ДРУГАРЯ ТОДОР ЖИВКОВ. ПОДНАСЯ МУ ГИ КАПИТАНЪТ НА НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР Г. НАЙДЕНОВ.*

4 *РЕШИТЕЛНОСТ И СМЕЛОСТ – С ТОВА ЗАПОЧВАШЕ ВРАТАРСКАТА АЗБУКА ЗА НАЙДЕНОВ.*

Изскочи и Стокман. Разбрах инстинктивно, че това положение решава мача. Той би нискозастрелял, видях само посоката на топката и парирах удара..."

А ето нещо от страниците на в. "Футбол": "Когато коментираме този мач, с особено чувство на благодарност трябва да се отнасяме към това, което извърши за отбора ни Найденов. Той има специална заслуга за победата. Спокоен, трезв, с фантастичен рефлекс. Особено се е врязал в паметта ни един момент, остават 7 минути до края. Напорът на "червените дяволи" е страхотен. Ето за секунда цялата отбрана е "увиснала". Стокман е съвсем сам с топката, някъде около вратата. Не издържахме, притворихме очи. И в следващата частица от секундата чухме реакцията на трибуните. Не, не беше гол. Погледнахме: Найденов, прекрасният Найденов беше заковал топката на голлинията."

Ето няколко примера за изворите на обаянието на един забележителен майстор, вървял с вдъхновението и мъжеството по стръмните пътеки, увенчал името си с едни от най-епичните победи на българския спорт!

Димитър ПОПДИМИТРОВ

ДОКОГА В СЯНКАТА НА МЪЖЕТЕ?

1. *ПОДГОТОВКАТА НА НАЦИОНАЛКИТЕ ЗАПОЧВА В КЛУБОВЕТЕ. "ЛЕВСКИ-СПАРТАК" И ПРЕЗ ТОЗИ СЕЗОН БЕ С ЦЯЛА КЛАСА НАД ОСТАНАЛИТЕ НИ ЖЕНСКИ ОТБОРИ.*

2 *ТАНЯ ГОГОВА(ЛС) – ЕДНА ОТЛИЧНА НАПАДАТЕЛКА – ПОЛАГА УСИЛИЯ ЗА РЕЗУЛТАТНА ИГРА И В ОТБРАНА.*

3 *НАЙ-ДОБРАТА НАША РАЗПРЕДЕЛИТЕЛКА МАРИЯ МИНЕВА (ЦСКА) Е ИСТИНСКИ ОБРАЗЕЦ ЗА ПОСТОЯННА ФОРМА*

4 и 5 *ПРЕД МЛАДИТЕ БЪЛГАРСКИ ВОЛЕЙБОЛИСТКИ СТОИ ЗАДАЧАТА В НАПАДЕНИЕ И В ЗАЩИТА ДА ОВЛАДЕЯТ ДО СЪВЪРШЕНСТВО СЪВРЕМЕННАТА РАЦИОНАЛНА И АТЛЕТИЧНА ИГРА.*

ЗАЩО, КОГАТО СЕ ГОВОРИ ЗА ВОЛЕЙБОЛА, *в съзнанието на всички, които имат отношение към спорта, изниква предстаавата за прославените преди години Гюдеров, Симов, Пондалов, Захариев или пък пресните спомени за сребърните медалисти от световното първенство у нас – Каров, Златанов, Симеонов, Тренев. . .*

Естествено възниква въпросът: нима няма и женски волейбол?

Отговорът е, че нашите представителки има с какво да се гордеят, но все пак женският волейбол си остава почти винаги в сянката на мъжкия – безспорен факт, който тревожи, налага размисъл и чака разрешение.

Изоставането на женския волейбол се забелязва, макар незначително, още в представителния отбор "Олимпийски надежди"–девойките до 18 г. По-осезателно то проличава в младежкия национален отбор – девойките до 20 г., съвсем подчертано при женския национален отбор. Затова красноречиво говори класирането на тези отбори в отговорни международни турнири и първенства:

"Олимпийски надежди" в турнира "ДРУЖБА"

	67 г.	68 г.	69 г.	70 г.	71 г.	72 г.
Ю.	1	5	–	2	–	5
Д.	3	3	–	4	–	4

Младежки нац. отбори в БАЛКАНСКИ ИГРИ

	70 г.	71 г.	72 г.
Ю.	1	1	1
Д.	2	1	2

Младежки нац. отбори в ЕВРОПЕЙСКИ ПЪРВЕНСТВА

	66 г.	68 г.	71 г.
Ю.	2	2	3
Д.	4	2	6

Национални отбори в БАЛКАНСКИ ПЪРВЕНСТВА

	70 г.	71 г.	72 г.	73 г.
М.	1	2	1	2
Ж.	–	3	1	2

Национални отбори в ЕВРОПЕЙСКИ ПЪРВЕНСТВА

	50 г.	51 г.	55 г.	58 г.	63 г.	67 г.	71 г.
М.	4	2	3	4	4	9	7
Ж.	4	–	5	5	5	6	4

Национални отбори в СВЕТОВНИ ПЪРВЕНСТВА

	49 г.	56 г.	60 г.	62 г.	66 г.	70 г.
М.	3	5	–	4	7	2
Ж.	3	5	–	6	–	5

ОЛИМПИЙСКИ ИГРИ

	Токио	Мексико	Мюнхен
М.	5	6	4
Ж.	отпада в квалификациите		

ВНИКВАЙКИ В СЪДЪРЖАНИЕТО НА ТАБЛИЦИТЕ, *аналогично стигаме до категоричното защо? А този въпрос неизбежно влече след себе си Втория. Докога женският волейбол ще бъде длъжник? Докога ще провеждаме женски първенства при празни хали?*

Разговарях по тези въпроси с редица треньори, преподаватели във ВУЗ, деятели, бивши треньори на младежки и национални отбори.

Синтезирайки техните мнения и приобщавайки към тях моите лични наблюдения, разбирания и опит, стигнах до няколко основни извода, без да смятам, че с това изчерпвам всичко, от което зависи развитието и издигането на женския волейбол!

НА ПЪРВО МЯСТО *стои въпросът с кадрите. Когато подготвителните групи се попълнят, треньорите и преподавателите, работещи с тях, смятат, че основната задача по подбора е вече завършена. Всъщност подборът и търсенето на талантливи девойки не трябва да престава нито за миг. Нерядко треньорите попадат на девойки с подчертани физически данни, но "вече" на 14, 15, 16 години и това сякаш им пречи да се научат на волейбол – тогава другите от групата са вече напреднали. За такива момичета трябва да се положи допълнителен труд, индивидуална работа, необходими са нови нерви и усилия, а това не е по вкуса на мнозина.*

За тези наши педагози не е излишно да припомня, че Б. Гюдеров, Д. Захариев, Т. Симов, П. Пондалов, Н. Топалова, Цв. Берковска и много други от първите ни състезатели и състезателки са започнали след 14, 15 и 16-годишна възраст. . .

ВТОРИЯТ МОМЕНТ, *който задържа развитието на девическия волейбол, е недостатъчната физическа подготовка. По единната програма за обучение на подрастващите за девойките и юношите седмичната натовареност е еднаква. Не трябва да се забравя обаче, че след тренировката момчетата остават на улицата, в парка, в двора на училището и играят допълнително час-два футбол, гонят се, борят се. Това важи в още по-голяма степен за дните, когато нямат тренировка. В същото време девойката или помага в къщи, или се отдава на разговори с приятелките си. Това налага работата за развитие на физическите качества на девойките до 15, 16-годишна възраст да доминира над тази за изучаване и усъвършенстване на техническите качества и тактиката на играта. Така, когато те преминат в старшата възраст или в групата за жени, ще могат да издържат на съвременните високи натоварвания*

Далече съм от мисълта да се пренебрегва фактът, че се работи с момичета. Напротив, именно защото девойките и жените са с по-крехка физика и по-лабилна психика, треньорът трябва да прояви цялото си професионално майсторство, да бъде последователен и настойчив в изискванията си. Затова дисциплината и взискателността в работата с девойките и жените трябва да превишава тази с юношите и мъжете.

ЛИПСАТА НА КАЧЕСТВЕНИ РАЗПРЕДЕЛИТЕЛКИ *в девическите и женски отбори също спъва развитието на волейбола у нас. Няма треньор, който да не е убеден в това, но почти не виждаме някой да се е нагърбил със създаването на разпределителки с качества за големия волейбол. Несъмнено това е много труден процес, изискващ голяма треньорско умение, амбиция и търпение. Но в замяна на това треньорът, създал такава разпределителка, ще може да види как нападателките му бързо израстват, добиват самочувствие, отборът му получава облик с колективна игра – съвременна и рационална.*

РЕЖИМЪТ И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО *е също щекотлив въпрос в работата с женските състави. Волейболистките-пушачки сега са повече от волейболистите-пушачи! Това с абсолютна сила важи и при девическите, и при женските отбори. Освен това в болшинството си нашите първи волейболистки не са изградили у себе си здрав режим на хранене и сън, защото не желаят да се лишават от много неща.*

Посочените дотук слабости в работата с девическите и женски отбори съвсем не изчерпват съдържанието на въпроса. Това са основните. Към тях можем да прибавим: текучеството на треньорските кадри и състезателите, принизения контрол, по-късия спортен стаж на жените, откъсване от спорта по майчинство за година-две и пр.

А какви са перспективите на женския ни национален отбор?

РАЗПОЛАГАМЕ С ДОБРИ ЕДИНИЦИ, *в най-добрите си години, придобили опит и рутина в не едно отговорно състезание. В редиците на младежкия национален отбор се открояват талантливи, с добри физически данни девойки. Сега за играта на националния отбор е изградена ясна, добре обмислена концепция, за чиято реализация се търсят най-подходящите изпълнителки,*

В работата на дружествените отбори и на националния отбор не е необходимо да се копира нещо чуждо за българския волейбол. Убеден съм, че нашите национални женски състави могат да израснат, ако заимстват някои постановки, методи и форми на работа от мъжките отбори (дружествени и национален).

Веднага трябва да допълня, че това не е по силите само на треньорите от националния отбор. Изпълнението на тази отговорна задача започва от подготовката на състезателките в дружествените отбори, където треньорът трябва да я чувствува като своя.

Кирил КОЛЕВ
съюзен треньор

СПОРТСМ

Спортът печели все повече привърженици, добива все по-голямо значение в живота на хората. Той влива сили и бодрост в нашия век на технически възход и... все по-заседнало човешко съществуване. Той е мощен фактор за сближаване на спортистите от различни страни, за укрепване на мира и дружбата между народите на нашата планета. Той възхищава всички с красотата на вълнуващата борба и с високите резултати, които се раждат като резултат от върховните усилия на големите майстори.

Но освен всичко това спортът има и една друга страна – той трябва да възпитава, трябва да гради не само здраво тяло, но и здрав дух.

Всеки не може да стане шампион. За това трябват специални качества, специални условия. Но всеки е длъжен благодарение на дружбата си със спорта да стане човек, който не може да търпи неправдата, който презира измамата, който винаги е готов да помогне на другия – включително и на съперника си в спортната борба, – който умее да понася трудностите и да ги надвива. Разбира се, тия качества не се създават само по спортните площадки и терени. Те могат и трябва да се култивират във всички области на човешката дейност. Но спортът някак най-естествено отвежда към тях – особено когато запалим с неговия огън нашите деца и умело ги възпитаваме. Нали желязото се кове, докато е горещо...

Голяма е отговорността на треньорите и възпитателите. Не по-малка обаче е и ролята на именитите спортисти, на спортните кумири. Днес, когато от спорт се интересува мало и голямо, а телевизията отнася големите състезания във всяко селище по земята, във всеки дом, примерът на шампиона може да направи много

За моралната красота на истинските спортисти, за благородното им дело като пропагандатори на спортсменството разказваме на тия страници. И нека последователите им се множат без край.

«ВЕТЕРАНЪТ» ДАВА ПРИМЕР

Фактът, че купата по спортсменство за сезона 1972-73 г. в "А" РФГ е присъдена на Александър Шаламанов, бе посрещнат с изненада от мнозина. Не защото Шами не заслужава такова отличие. Тъкмо напротив! Но в традиционното класиране по точки, които се раздават за спортсменски постъпки в хода на шампионатната борба, тая година неговото име изобщо не фигурираше.

– И аз се изненадах, като ме извикаха да ми връчат купата. Дори се поколебах дали наистина да отида – каза Шаламанов, когато запрекъсвахме за тия вече отминали мигове.

Той току-що се бе върнал от лятната си почивка, носеше новини от морето. А ние вече бяхме ходили в Българската федерация по футбол и му носехме новини от нея. Бяхме научили, че случаят с провъзгласяването на Шаламанов за спортсмен № 1 поставя начало на нова система за определяне на "Футболните джентълмени". От тая есен за участието си в даден мач, в който не е получил предупреждение от съдията, всеки футболист ще взима по една точка за спортсменство. На наказаните с жълт картон ще се дават по нула точки, а на наказаните с червен картон ще се отнема по една точка. Към така събрания точков актив ще се прибавят и раздаваните досега точки за спортсменска постъпка. Така решителни стават не оня един или два жеста, които футболистът ще направи през сезона, а общото му коректно поведение в целия шампионат.

А Шаламанов държеше на своето:

– Наградиха ме и се радвам. Ама нищо особено не съм направил...

Какво искаш да направиш, Шаламанов? Големите неща не се вършат всеки ден. Случват се само по няколко пъти в живота. Но малко ли е това, че никога никого не си контузил, че винаги си намирал сили да вдигнеш ръка и да признаеш грешката си, за да спреш надигащия се гроХот на недоволство по трибуните, че като капитан на "белия" отбор правиш всичко, което зависи от тебе, за да има нормална обстановка на терена, че намираш подходящи думи и тогава, когато на някого трябва да се подвикне, за да се пребори със смущението или уплахата, и когато трябва да се поощри? Представяш ли си колко по-красиво ще е всичко върху зеления правоъгълник, ако всички са като тебе: не правят "нищо особено", но винаги могат да служат за пример?

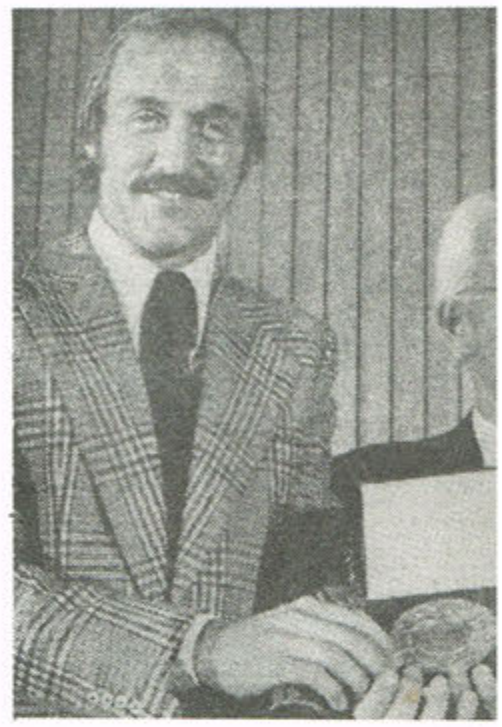
– Да, бе, наистина ще е хубаво – простичко казва Шаламанов и в очите му пламва такъв непристорен блясък, че веднага разбираш: пред тебе е голям спортист.

– Колко още смяташ да играеш, "Ветеране"?

– Знам ли? – сви рамене той. – Но ми се иска да играя дотогава, докато "Славия" най-после стане шампион! Дано имам сили да дочакам това щастие...

ЗА АЛЕКСАНДЪР ШАЛАМАНОВ ЗАКОНИТЕ НА ЧЕСТНАТА БОРБА ВИНАГИ СА СТОЯЛИ НАД ВСИЧКО.

СТАН СМИТ И ЕМИЛИАНО РОДРИГЕС С НАГРАДИТЕ "ФЕР

НАЙ-ГОЛЯМАТА НАГРАДА

– Най-голямата награда за един шам особено когато е към края на спортни път, са думите: „Той беше истински мист!" Това е много по-важно, отколко казват за него: „Спечелил е толкова у кова титлу, подобрил е толкова и мо рекорди." Когато се състезавам, виж себе си преди всичко представител на ма, а не човек, който трябва на всяка да победи...

С тия думи миналия месец в Париж а канският тенисист Стан Смит по наградата "Фер плей" на ЮНЕСКО за 1 Присъдиха му я заради неговото спорт ско поведение в турнира за купата вис". Заедно със Смит първа награда по и испанският баскетболист Емилиано ригес, който през дългогодишната си к ра винаги е бил пример за спортно благ ство. Сред останалите лауреати бяха б лонистът от ГДР Дитер Шпеер, френс скиорка Паскал Тремуле и футболният бор на Бирма – най-коректен измежду стниците в турнира на Мюнхенската пиада.

Наградата на ЮНЕСКО (Организаци обединените нации за образование, на култура) е най-голямото отличие от род в света и официално се нарича „За мерно спортно поведение", но наред с носи и името на Пиер дьо Кубертен –

ЧИСТО КАТО КРИСТАЛ

Играят женските волейболни отбори на "Ботев" (Враца) и "Арда" (Кърджали). За врачанки това е решителен мач – загубят ли, изпадат от елитната група. А резултатът е вече 2:0 гейма за волейболистките от Кърджали. На всяка цена трябва да се спечели третият гейм – геймът на надеждата. Напрежението расте. Всяка една от врачанските спортистки е готова на всичко в името на победата. 14:14, после 15:14 за "Ботев". Остава една единствена точка... Топката е в полето на кърджалийския отбор. Пас, още един, забиване и... аут! 16:14, победа! Борбата продължава, не всичко още е загубено...

И изведнъж нагоре се вдига една ръка – ръката на Геновева Златанова, капитан на "Ботев". Това е знак за нещо, което съдиите не са успели да забележат: че преди да излезе в аут, топката е докоснала края на пръстите ѝ. Резултатът остава 15:14 за врачанки, а техните съпернички получават начален удар...

"Ботев" спечели този мач. Но това сега не е толкова важно. То ще остане някъде в оня редове на волейболната ни история, от които след време малцина биха се заинтересували. А всички ще си спомнят за жеста на Златанова – нали той я направи носителка на наградата "Спортна етика" на вестник "Народен спорт" за 1972 г.

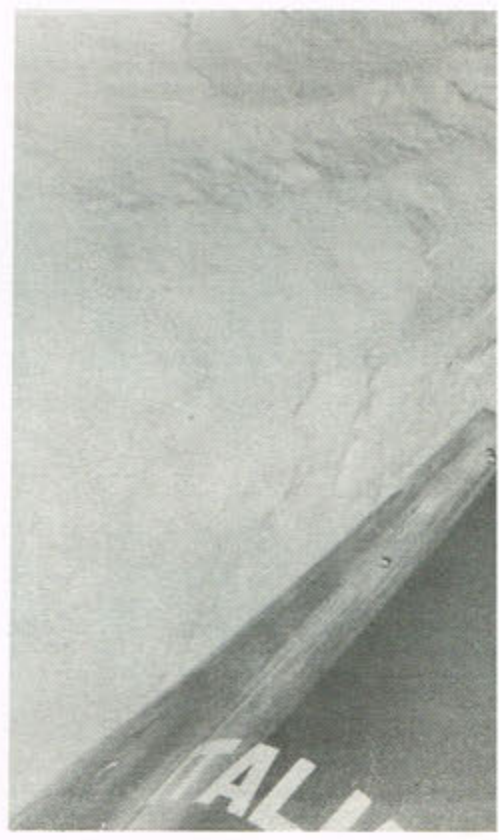
Да пишеш за спортсменството и да не поприказваш с Геновева Златанова би било най-малкото несправедливо. Но нашият разговор с волейболистката можеше да остане неосъществен, ако не беше... футболът, който сложи малко прибързан край на... сватбеното ѝ пътешествие. Миналия месец Златанова се омъжи за футболиста от "Ботев" Евден Каменов и младото семейство трябваше да се завърне във Враца преди началото на предсезонния лагер на футболния отбор.

– Как ви гледаха в оня мигове, когато вдигнахте ръка? – беше първият ни въпрос към Златанова.

– Защо как? Мислите, че са ме укорявали, че гласно или мислено са ме ругали? Не, защото нашият треньор Веселин Иванов винаги ни е учил преди всичко да бъдем честни.

– Чухме, че на свой ред се каните да ставате треньор?

– Да. Завърших ВИФ "Г. Димитров", но ще играя още една година. А после ще посветя живота си на подрастващите. Ще ги уча и на добър волейбол, и на добри дела, както са учили и мене. В спорта всичко трябва да бъде чисто като кристал. И тъкмо в съблюдаването на този основен закон е голямото задължение и голямата отговорност на треньора, възпитателя.

ЕНСТВОТО

ия на съвременното олимпийско движе-
според чието определение главните
ципи на спорта са „справедлива и чест-
ра"

м ЮНЕСКО е създаден специален Коми-
за присъждане на наградата „Фер
". Ръководно начало в работата му е
ското убеждение, че отсъствието на
лни качества в спорта лесно може да
де до неговата гибел. Председател на
тета е Жан Боротра – бивш многокра-
шампион на Франция по тенис.
градата „Фер плей" бе учредена през
. от спортния съвет при ЮНЕСКО със
ствието на Международната асоциа-
ия спортните журналисти. Пръв неин
ел стана известният италиански със-
пел по бобслей Еуженио Монти. На
пиадата в Инсбрук през 1964 г. него-
екипаж имаше най-добро време и се
ваше за вероятен победител. Тогава
ли разбра, че отборът на Великобрита-
е може да стартира в последното спус-
поради повреда в шейната. Монти
тира необходимата част от собстве-
си шейна и я даде на своите съперници,
станаха. . . олимпийски шампиони.
ата бе изпусната, но Монти даде до-
имер, постави добро начало. . .
отрудничество с ФИФА бе създадена и
ална награда „Фер плей" за най-спорт-
кия отбор в олимпийските футболни
ри и във финалните кръгове за све-
о първенство. Носител на наградата
Мексиканската олимпиада е Япония, а
етовното първенство през 1970 г. – Пе-

ИО МОНТИ ВОДИ ШЕЙНАТА СИ ПО УЛЕЯ НА ОЛИМПИЙ-
ДЕН КАНАЛ В ИНСБРУК

ТАКА ИЗГЛЕЖДА НАГРАДАТА "ФЕР ПЛЕЙ" НА ФИФА. ТОВА Е ТРОФЕЯТ, ВРЪЧЕН НА ЯПОНСКИЯ ОЛИМПИЙСКИ ОТБОР ПО ФУТБОЛ ЗА КОРЕКТНОТО МУ ПОВЕДЕНИЕ В МЕКСИКО ПРЕЗ 1968 Г.

ЗАКОНЪТ НА ГАРИНЧА

Сигурно си спомняте: по време на неотдавнашния приятелски мач между най-добрите футболисти на ГФР и Бразилия след една разгорещена схватка германецът Флое остана да лежи на земята. Никой не бе извършил нарушение на правилата, затова арбитърът даде знак играта да продължи. Бразилците разиграха продължителна комбинация, но Флое не се надигаше от тревата. Тогава Пауло Цезар, у когото бе топката, се обърна към тъчлинията и изпрати коженото кълбо извън очертанията на игрището. На Флое бе оказана лекарска помощ и той продължи играта.

Случаят, за който става дума, не е пръв. В бразилския футбол отдавна е станало закон да се постъпва така. Наричат го "законът на Гаринча" – по името на неговия "откривател", знаменития футболист Маноел Франсиско дос Сантос.

...27 март 1960 година. Стадион "Маракана" в Рио де Жанейро. Играе се "мачът на сезона" между вечните съперници "Ботафого" и "Флуминенсе". При опит да отбие топката един от защитниците на "Флуминенсе" се подхлъзва, пада и изкълчва крака си. Топката отскача към Гаринча, който се устремява напред, сам срещу противниковия вратар. Но поглежда с едно око зад гърба си – преследва ли го някой? – и вижда защитника, който се гърчи от болка на земята. И става нещо невероятно: Гаринча се обръща в страни и най-спокойно, сякаш прави нещо съвсем обикновено, изпраща топката в тъч... Защитникът на "Флуминенсе" Алтаир вече се е приготвил да хвърли тъча. Но ръцете му за миг остават вдигнати във въздуха. Щастлив миг! Може би тъкмо той дава възможност на всички да разберат, че жестът на Гаринча се нуждае от достоен отговор. И също така естествено и спокойно отборът на "Флуминенсе" връща топката отново зад страничната линия...

Гаринча е един от най-големите "идоли" за страстните любители на футбола в Бразилия. Но не само защото е "вълшебник на футболната топка", а защото преди всичко е човек с добра и честна душа. Известният футболен специалист Жоан Салданя, бивш треньор на "Ботафого", разказва следния спомен:

– Трябваше да играем мач в едно малко бразилско градче. На играчите бе забранено да излизат от хотела. Стояхме с Гаринча на прозореца. На отсрещния тротоар имаше две съседни кафенета. Едното още от сутринта бе пълно с хора, а в другото никой не се отбиваше. Пригърбеният му собственик непрекъснато забърсваше чашите, събираше прах от столовете и масите, но кой знае защо всички предпочитаха другото кафене..."Сеньор Жоан, разрешете ми да изляза за пет минути" – изведнъж помоли Гаринча. Пуснах го. Той слезе долу, прекоси улицата, спря се пред препълненото кафене и надникна вътре. Посетителите замръзнаха по местата си от изненада и възхищение – пред очите им беше един от най-великите футболисти в света, когото друг път едва ли щяха да видят толкова отблизо. А Гаринча изведнъж кривна наляво и влезе в съседното, празното кафене. Поръча си чашка кафе, изпи го, плати, стана и се прибра в хотела, без да каже нито дума. След няколко минути кафенето се изпълни с хора, а

собственикът му с помощта на доброволци прикрепваше към стената стола, на който току-що бе седял Гаринча, и чашата, от която беше пил кафе... Вече го очакваха спокойни старини. А Гаринча отново бе застанал до мене на прозореца, гледаше всичко това и каза: "Така май е по-справедливо, нали, сеньор Жоан?..."

Страницата е подготвена от Радка ПОПОВА и Иван ЖЕЧЕВ
Снимки: Петър СПАСОВ, Димитър МИХАЙЛОВ и Янко ГЪРОВ

ДИТЕР ШПЕЕР ВЕЧЕ Е ТРЕНЬОР НА НАЙ-ДОБРИТЕ БИАТЛОНЦИ ОТ ГДР. ЩЕ МОЖЕ ДА ГИ УЧИ НЕ САМО НА СПОРТНО МАЙСТОРСТВО...

ЧЕТИРИ МИНУТИ И ЕДИН ЗЛАТЕН МЕДАЛ

Това стана по време на тазгодишния Пробег на мира, малко преди Познан. Един колоездач – Волфрам Кюн от ГДР – спука гума. Техническата кола на неговия отбор е назад, при основната група, където "вървят" останалите германски колоездачи. Напред, по завоите към близкия и все още далечен финал продължават четиримата "бегълци", доскорошни "съмишленици" на Кюн – двама съветски и двама чехословашки състезатели. Моментът е решителен: отборите на СССР и Чехословакия водят борба за второто място, преди този етап съветските колоездачи имат преднина от 2 минути и 9 секунди...

Сполетяният от нещастие Кюн вдига ръка. Кой ще му помогне? Неговите ги няма, а докато дойдат... Изведнъж изскърцват спирачки. Кюн вече е свалил колелото със спуканата гума. Подават му здраво, помагат му да го монтира, избутват го с ръце, за да набере по-бързо скорост и да "икономиса" някоя и друга секунда. Това е съветската кола. От нея се чуват спокойните, отсечени команди на старши треньора Виктор Капитонов...

– Какво пък? – ще каже някой. – Помогнали му – и толкоз! Голяма работа...

Може и да не е особено голяма, но във всичко това има и още нещо – бремето на риска. Германците обичат точността. Те побързаха да пресметнат, че на съветската техническа кола са били необходими 4 минути, за да спре, да помогне на Кюн и отново да настигне четворката на "бегълците". Във въпросния етап колоездачите са изминавали средно по 830 метра в минута. А това означава, че ако в същото време подобно нещастие бе сполетяло някой от двамата съветски колоездачи, той би изостанал с 3320 метра и... чехословашкият отбор щеше да изпревари съветския. Защо тогава тъкмо Виктор Капитонов спря при Кюн?

Защото истинският спортист, човекът с голямо сърце не може да постъпи другояче!

Не беше ли така и на олимпиадата в Сапоро? Там по време на биатлонската щафета съветският спортист Александър Тихонов имаше неуспешна стрелба и трябваше да направи две обиколки по "наказателната елипса". После се устреми по "общата следа", за да навакса изоставането. И счупи ски! Край на всички надежди! Пропадат усилията на цял отбор, пропада очакваната награда за продължителния упорит труд на четирима души! Наоколо няма никой, който може да помогне...

Изведнъж отнякъде изниква биатлонистът от ГДР Дитер Шпеер. Разгрял се е и отива към старта, където след малко трябва да приеме щафетата от своя съотборник. Вижда Тихонов – той е като птица с пречупени крила... В такива мигове не се мисли. Всеки постъпва инстинктивно. Едни отминават. А други.

Шпеер се навежда, събува ската си и я дава на Тихонов. После успява да се добере навреме до старта, за да получи на свой ред маркирана ска и да се устреми по състезателното разстояние.

Срещат се отново на почетната стълбичка. Съветският отбор получава олимпийското злато. На гърдите на Шпеер увисва бронзов медал. Но той струва дори повече от златен...

ТОВА Е ПЕЧАЛЕН МОМЕНТ ОТ ФРЕНСКАТА ФУТБОЛНА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ. НО САМО ТАМ ЛИ ПУБЛИКАТА, ЗАБРАВИЛА ЩО Е СПОРТСМЕНСТВО, СЕ ВПУСКА В ПОДОБЕН "ЛОВ" НА ИГРАЧИ И СЪДИИ?... СПОРТСМЕНСКОТО ПОВЕДЕНИЕ Е ЗАДЪЛЖИТЕЛНО И ЗА СЪСТЕЗАТЕЛИТЕ, И ЗА ХОРАТА ОТ ТРИБУНИТЕ

СЕГА НИ ЧАКА КУБА

След европейското първенство по вдигане на тежести в Мадрид старши треньорът на сборния отбор на СССР А. С. Медведев бе интервюиран от представител на московския вестник "Труд".

– Каква бе целта, поставена пред съвет- ия сборен отбор от треньорския съвет при инаването за европейското първенство?

– Да спечели отборната победа. Въпросът поставяне на нови рекорди бе изтеглен на оро място. В тая връзка успоредно с основ- та задача се разработваше и планът за добряване на световните и европейски орди. Ако имате такова намерение, каз- ме ние на спортистите, подобрявайте ги Второто движение – изтласкването . Не ахме да изпуснем инициативата в първото жение – изхвърлянето, не искахме още на арта в стремежа си към рекорди щангисти- да станат непредпазливи.

– Значи, целта беше конкретна: само побе- ? Естествено съобразно с това сте подби- и кандидатите за отбора. От какво се оводехте, защо в първите две категории аше съветски спортисти?

Тоя път съставът на сборния отбор фак- чески бе определен дълго преди Мадрид – ред резултатите от първенството на раната в Донецк. Затова спортистите от рния отбор се подготвяха спокойно за мад- ския подиум.Отсъствуваше напрежението, то се наблюдаваше при подготовката за нхенската олимпиада. Тогава до последния кент търсехме най-добрия сред добрите и помислихме, че за спортистите това ще е огромно психическо натоварване. Систе- па за подбор, която предпочетохме преди ледното европейско първенство, изключва- тия и други отрицателни фактори в под- овката на атлетите. . . Не включихме в бора щангисти от първите две категории, ото щяха да се класират някъде на 3–5-о то.

Оправда ли се планът на практика?

Почти изцяло. Очаквахме, че особено тежще бъде на Д. Шанидзе и В. Михайлов. Така пана. Четирима души имаха реални шансо- а шампионската титла в категория до 60 - полякът Я. Войновски, унгарецът Я. Бене- олимпийският шампион Н. Нурикян (Българ- и Д. Шанидзе. Спортното мъжество и ството за отговорност пред отбора позиха на нашия щангист да стъпи на най- якото стъпало на почетната стълбичка. вала заслужава и В. Михайлов, който спе- "бронза" в категория до 75 кг. Той за пръв участвуваше в европейско първенство.

Да, всичко вървеше добре, златни медали елиха Д. Шанидзе, М. Киржинов, В. Рижен- но в полутежка категория В. Колотов досадно се провали – получи три "нули" в ърлянето. Как може да стане това, как се отнесоха към случая треньорите на отбора?

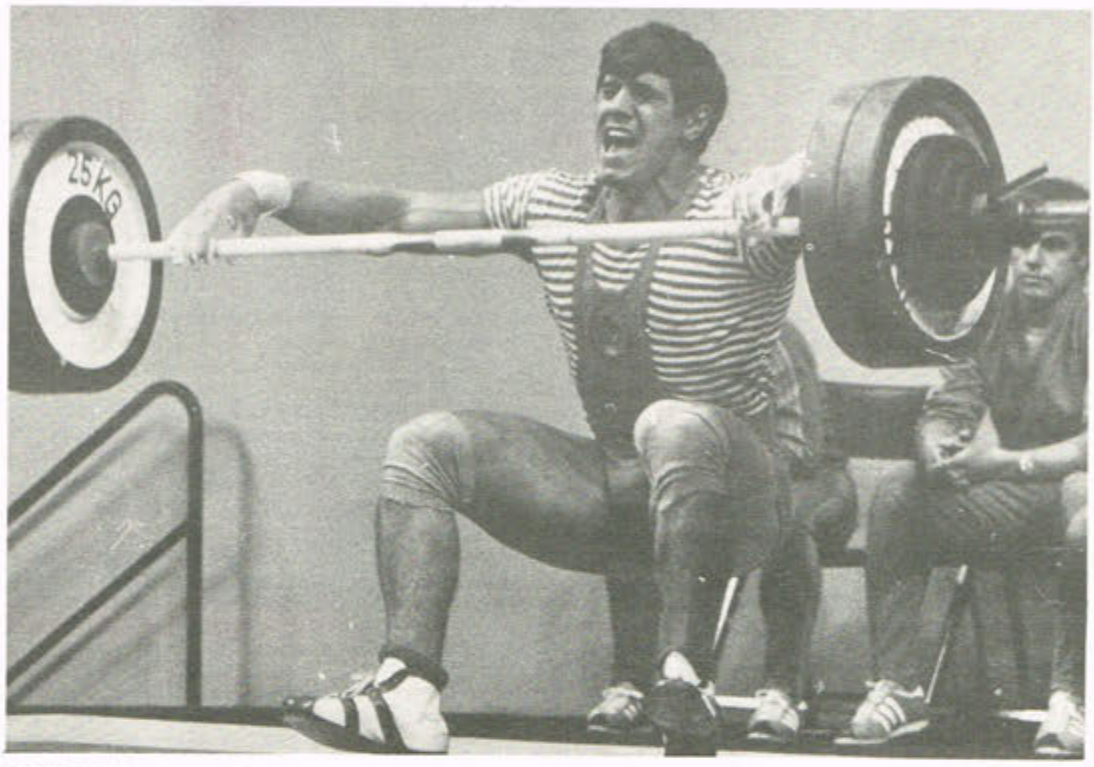
– Според мене Колотов бе подведен от това, че надцени собствените си сили. Той се виждаше европейски шампион още преди да излезе на подиума и се страхуваше, подчертавам – страхуваше се да не загуби това звание, което сам си бе определил. Когато нашият "номер едно" в тая категория Д. Ригерт постигна в изхвърлянето 157,5 кг, Колотов заставаше съвсем неуверен пред щангата. Тя се изплъзваше от ръцете му и това разруши всичко.

– След неуспеха на Колотов променихте ли плана за отборната тактика?

– Искахме да го променим. Мислехме заедно с П. Първушин в първа тежка категория да се състезава Ю. Козин, защото във втора тежка категория В. Алексеев и С. Батишчев имаха по-сериозна конкуренция. Но все пак запазихме първоначалния план. Изхождахме от три неща: първо – вярвахме, че Батишчев няма да ни подведе, второ – искахме да проверим качествата му на боец с оглед на бъдещето, и трето – да видим как ще се държат основните ни съперници при непосредствена среща с Алексеев и Батишчев. И планът оправда себе си – пред нашите богатири рухна такава мощна дружина, каквато са белгиецът С. Рединг, Г. Бонк от ГДР, Р. Манг от ГФР и финландецът К. Лахденранта.

– Какви са бъдещите планове на съветския сборен отбор?

– Да спечелим световното първенство, което ще се състои в Куба от 15 до 23 септември.

ДАВИД РИГЕРТ. НА ЕВРОПЕЙСКОТО ПЪРВЕНСТВО В МАДРИД ТОЙ ПОДОБРИ ВСИЧКИ СВЕТОВНИ РЕКОРДИ В КАТЕГОРИЯ ДО 90 КГ. И ПРОДЪЛЖАВА ДА СЕ СТРЕМИ КЪМ НОВИ, ОЩЕ НЕПОКОРЕНИ ТЕЖЕСТИ. ЗАТОВА И ЩАНГАТА ПОНЯКОГА СЕ ИЗПЛЪЗВА ОТ СТОМАНЕНИТЕ МУ ПРЪСТИ. . .

Снимка: Владислав КИВРИН

ПАНОРАМА

В Москва бе подписан протокол за спортно сътрудничество между СССР и Полша. Уговорено е да се организират съвместни курсове по алпинизъм, ски-бягане, биатлон и ски в СССР и по баскетбол (мъже и жени) в Полша. Предвижда се също така обмен на треньори по плуване, фигурно пързаляне, борба, фехтовка, вдигане на тежести и езда. Освен това съветски специалисти по строителство и поддържане на спортни съоръжения и специалисти по детските спортни площадки ще окажат помощ на Полша в тази насока.

●

"Гейм, сет и убийство" – така се нарича новият австралийски филм, който ще бъде пуснат по екраните още тази година.Главната роля в него се изпълнява от известния тенисист Джон Ньюкомб,бивш победител от Уимбълдън.

●

Изглежда някак не на място в тия горещи летни дни да се говори за хокей на лед, но... "Ваканцията" на съветските хокеисти вече завърши и от 1 юли те се заловиха с редовните си тренировки. Първите официални мачове от новия сезон – в турнира за купата на в. "Советский спорт" – ще започнат на 15 август, а победителят ще стане известен на 26 август. По традиция в турнира ще участвуват и чуждестранни отбори – два от Финландия и по един от ГДР, Полша, Румъния, ГФР, Чехословакия и Швеция. Между 30 август и 6 септември ще бъде излъчен и новият носител на Купата на СССР измежду осемте отбора, които тая зима достигнаха до четвъртфиналите. Първенството на страната ще бъде открито на 9 септември.

●

Както съобщава председателят на Кубинската федерация по вдигане на тежести Давид Мойя, за участие в световното първенство, което ще се състои от 15 до 23 септември в Хавана, са се записали 42 страни. Това е нов рекорд. Най-представителното световно първенство от досегашните бе през 1969 г. във Варшава, където се състезаваха щангисти от 36 страни.

●

Администрацията на двореца на спорта "Скандинавиум" в Гьотеборг съобщава, че е анулирала договора си с новосъздадената европейска професионална лига по хокей на лед, според който трябваше да предоставя леденото поле за мачовете между професионалните отбори. През следващите три години без разрешение на Шведската федерация по хокей на лед в "Скандинавиум" няма да стъпи нито един професионален хокеист.

●

Английският плувец Дейвид Уилки, носител на сребърен олимпийски медал от Мюнхен (на 200 м бруст), и неговият съотборник Рей Терл са изправени пред съда в Ковънтри. Срещу тях е отправено обвинение за контрабанда на наркотици. Интересно е, в самото навечерие на Мюнхенската олимпиада от отбора на Великобритания за участие в подобни "операции" бяха отстранени няколко други плувци...

УНИВЕРСИАДА МОСКВА·1973

Владимир ВАСИН

Елена БЕЛОВА

КОНТУРИТЕ СЕ ОЧЕРТАВАТ

Предстоящата универсиада в Москва ще бъде най-голямото спортно събитие за годината. По спортните терени на съветската столица през втората половина на август ще се разрази горяща борба между студентите-спортисти от петте континента. Контурите на това голямо състезание вече все по-ясно и по-ясно се очертават.

От 20 до 25 август московският басейн "Чайка" ще събере скачачите във вода. Очакват се пратеници от над 20 страни.

– Турнирът по скокове във вода едва ли ще отстъпва на миналогодишните олимпийски състезания в Мюнхен – разказва главният треньор на сборния отбор на СССР Г. Буров. – Очакваме почти всички спортисти, които участвуваха в Мюнхенската олимпиада. Нека напомня, че на последната универсиада в Торино саратовската студентка Г. Коваленко спечели златен медал. Този ориентир е основен за нас по пътя към августовския старт.

Програмата за подготовка бе планирана отдавна. Първа сериозна проверка бе турнирът "Пролетни лястовички" през март в Минск. Неотдавна в Киев завърши и първенството на СССР – по същата "формула", както ще протече и състезанието от универсиадата: отначало всички участници изпълняват пълната си програма от скокове, а след това осемте най-силни отново повтарят програмата си във финалната част. Такъв е новият международен регламент.

Голямо значение отдаваме и на състезанията за Купата на Европа, които ще се състоят в Ленинград от 20 до 22 юли. Както виждате, сезонът на скачачите е много напрегнат. Като анализираме изминалия етап от подготовката, можем да констатираме значителното превъзходство на мъжкия ни отбор над женския. С право очакваме успех на универсиадата от такива известни състезатели като олимпийския шампион В. Васин ("Спартак" – Москва), неговия земляк шампиона на СССР В. Страхов, ереванеца Д. Амбарцумян. Големи надежди се възлагат и на Н. Михайлин от Минск. А шансовете на жените не са много големи. По всяка вероятност в отбора ще влязат Т. Сафонова, А. Селина, Е. Терешченко, Е. Емелянова. Всички те влизат в съветския елит, но позициите им на международната арена не са достатъчно солидни. Треньорите трябва да засилят търсенето на резерви.

Очакваме напрегната борба в "Чайка" Американците ще изпратят отбора, който спечели отборната победа в Мюнхенската олимпиада. За успех ще претендират и спортистите от Италия, Швеция, ГФР, Чехословакия.

●

Подготвителните работи са в пълен ход и на лекоатлетическия манеж "Братя Знаменски", където ще се състоят състезанията по. . . фехтовка.

– От 15 до 24 август тук ще си дадат среща пратениците на всички най-силни страни в моя спорт –обяснява главният съдия на турнира И. Удрес. – На студентите е предоставена една от най-хубавите зали в страната с напълно модерни съоръжения и апаратура.

Универсиадата няма да е лека за фехтовачите. Ще участвува цяло "съзвездие" от майстори на рапирата, сабята, шпагата и това ще изостри изключително много борбата за призовите места. Няма да има лесни победи. Организаторите и съдиите също трябва да положат доста усилия, за да се осигури точна и безпогрешна работа на целия съдийски апарат. Работата е там, че във всяка от четирите дисциплини ще участвуват почти по 60 души, а това означава огромно натоварване и за спортистите, и за съдиите. . .

Отборът на СССР още не е окончателно определен, но отсега със сигурност може да се каже, че в него ще влязат световните и олимпийски шампиони Е. Белова, Б.Бурочкина, З. Дерижинска, В. Станкович, Л. Романов, В. Денисов, А. Котешев, Г. Зайцики, И. Валетов и други известни фехтовачи. Съставът е силен и равностоен. В него разумно са съчетани опитът на олимпийците и стремежът на младите майстори да оправдаят оказаната им чест.

БРАТИСЛАВА, специално за "СТАРТ"

МЪЛНИЯТА ПАДНА В СТРАХОВ

В неделя, 20 май 1973 г., като мълния се разнесе новината от Страков: "Олимпийският шампион на диск Лудвик Данек загуби в началния кръг на първа атлетическа лига от Ярослав Видрна!"

Всеки очакваше, че Видрна е прехвърлил 60-метровата граница. Обаче за тая историческа победа на втория чехословашки дискохвърлач беше достатъчно постижение от 56,88 м. Дискът на олимпийския шампион, на най-добрия дискохвърлач в света през миналата година Лудвик Данек, бе паднал с 62 см по-близо. . .

Така Лудвик Данек загуби борбата с "домашната конкуренция" за пръв път след единадесет години. Неговият последен чехословашки победител беше Зденек Немец – на 22 юни 1962 г.

Неочакваната загуба на Лудвик Данек и още повече неговият сравнително слаб резултат предизвикаха най-различни предположения. Само Лудвик Данек гледаше трезво на нещата. Някога и това трябваше да дойде. Олимпийската победа, последвана от десетки беседи и постоянни пътувания, от заслужената почивка и закъснялото начало на подготовката за тазгодишния, петнадесети по ред сезон, бяха извършили своето. Дните на следващите големи победи още дойдат. Богатият опит, който е набрал, ще му помогне много.

На 2 юни изминаха точно 10 години от момента, когато Лудвик Данек, тогава 26-годишен състезател на "Збройовка" (Брно), преодоля за пръви път 60-метровата граница. Това историческо постижение на стадиона на "Локомотив" (Кошице) видяха само няколко десетки любители на атлетиката. Решението на съдиите беше – 60,04 м. Тогава това беше седмото най-добро постижение в света за всички времена и третото в Европа.

Десет години. За това време през кръга за хвърляне на диск преминаха цели генерации. Тези, които тогава бяха в апогея си, се оттеглиха или отпаднаха от елита. Останаха само двама – американецът Силвестър, носител на сребърен медал от Мюнхен, и Лудвик Данек. . .

Чехословашкият дискохвърлач Лудвик Данек вече постигна всичко, което можеше да желае в началото на своята удивителна кариера. Два пъти надмина световния рекорд, в Хелзинки стана европейски шампион, а в Мюнхен спечели най-скъпоценния метал, за който мечтаеше години – олимпийското злато. Пази го като очите си, заедно със сребърния медал от Токио и бронзовия от Мексико. Наистина скъпа сбирка.

А имаше и горчиви дни. Най-неприятен е споменът от европейското първенство в Будапеща (1966 г.) и Атина (1969 г.). Тогава той пак беше големият фаворит, но не спечели медал. Днес Лудвик вече знае защо дискът не летеше далече тогава, когато желаеше това.

– Преди години мислех, че през целия сезон трябва да хвърлям далече и да събирам медали. Затова на най-големите състезания ми липсваха физически сили и воля, чувствувахсе умор. През последните 2–3 сезона напълно промених своя план за подготовка. Всичките си усилия насочвах към върховите срещи. Благодарение на тази промяна в бойната тактика постигнах победите си на европейското първенство в Хелзинки и на олимпийските игри в Мюнхен.

На 6 януари Лудво , както го наричат неговите приятели и другари, стана на 36 години. Много или малко са те? С изключение на маратонците, бегачите на тази възраст вече са "в пенсия". Наистина хвърлачите имат по-дълъг живот. Да си спомним само за легендарния италиански дискохвърлач Адолфо Консолини. Той постигна резултати на световно равнище и на 40-годишна възраст. Френският гюллетласкач Колнар е "колкото по-стар, толкова по-добър", а неговият чехословашки колега Иржи Скобла държеше "на мушка" 18-метровата граница, вече навършил 43 години. Само че Лудвик принадлежи към абсолютния световен елит цели 10 години, трябва да атакува целта близо до 70 метра. Докога ще издържи, след като вече няма никакъв привлекателен "мотив"?

– Неведнъж съм казвал, че това е достатъчно, че повече не е възможно да се издържи. Миналата година спокойно можех да завърша като олимпийски победител, в блясъка на спортната слава. Само че който искрено заобича атлетиката, тежко се разделя с обстановката, в която е преживял толкова приятни мигове. Никога никой не ме е уговарял да се върна в кръга за хвърляне на диск, дори след Мюнхен. Винаги отивах сам, по собствено желание. Дори най-идеално конструираният автомобил след 100 хиляди километра пробег се нуждае от основен ремонт. В подобно положение се намира и атлетът, който в продължение на 15 години няма ше време да отпочине. Навреме трябва да се напрегне, да се отпусне и събере нови сили. Обемът на тренировъчната работа не може дълги години постоянно да се увеличава без риск за отрицателни последици. Сезонът след олимпиадата и преди европейския шампионат в Рим е като че ли специално за това – малко да се освободя от тази ежегодна тежест. Човек обаче трябва да може след това да се мобилизира и да прави всичко отново последователно и с пълна интензивност. За собствена радост. Би било жалко прежвременно да се прахосва дългогодишният опит. Ако не получа контузия и не възникнат проблеми със здравето ми, светът още ще чуе за мен. Физически се чувствувам добре. Теглото ми се движи около 120 кг. В Летна имам всичко, което е необходимо за върхови постижения: подходяща обстановка, лекарски грижи, рехабилитация и калорична храна. Затова ще се състезавам, докато ми стигнат силите. А след това? Ще остана и занапред верен на атлетиката и на кръга за хвърляне на диск. Най-напред трябва да завърша треньорската школа, в която следвам последната година. След получаването на треньорска правоспособност искам да се грижа за развитието на младите дискохвърлачи на "Спарта".

И сега Лудвик Данек се занимава с двама млади надеждни дискохвърлачи, за който 50-метровата граница не е непреодолима преграда. Кои са тези младежи?

– Те са самоуци, тъй като засега имам много проблеми със собствената тренировка и подготовка – казва Данек. – От време на време съветвам момчетата – на тренировка или състезание. Тесарж хвърля около 55 м. Щепанек – приблизително 52,50 м. И двамата са талантливи дискохвърлачи. Ако съм в състояние да ги занимавам системно, вярвам, че поне единият от тях ще постигне 60 м.

С МЕДАЛИТЕ ОТ ТОКИО, МЕКСИКО И МЮНХЕН. Снимка: Александър ТОТ

Някакъв вестник помести изявление на приказливия шведски дискохвърлач Рику Брух. Той се закани тази година да постигне 72-73 м. Как реагира на тия думи Лудвик Данек?

– Всичко е възможно – смята той. – Американецът Силвестър е хвърлил на тренировка 74 м още през 1968 г. Само че Брух неведнъж твърдеше, че е много болен и че няма да доживее дори и 40 години. . . Напоследък той стана сериозен и покрай младата си съпруга се отърва от много лоши качества, всяко негово изявление трябва да се приема с определен резерв. Наистина Рику Брух поддържа отлична форма. Затова в серия състезания при идеални метеорологически условия може да надхвърли световния рекорд и 70-метровата граница. Той е само на 27 години. Има и повече шансове от нас, ветераните.

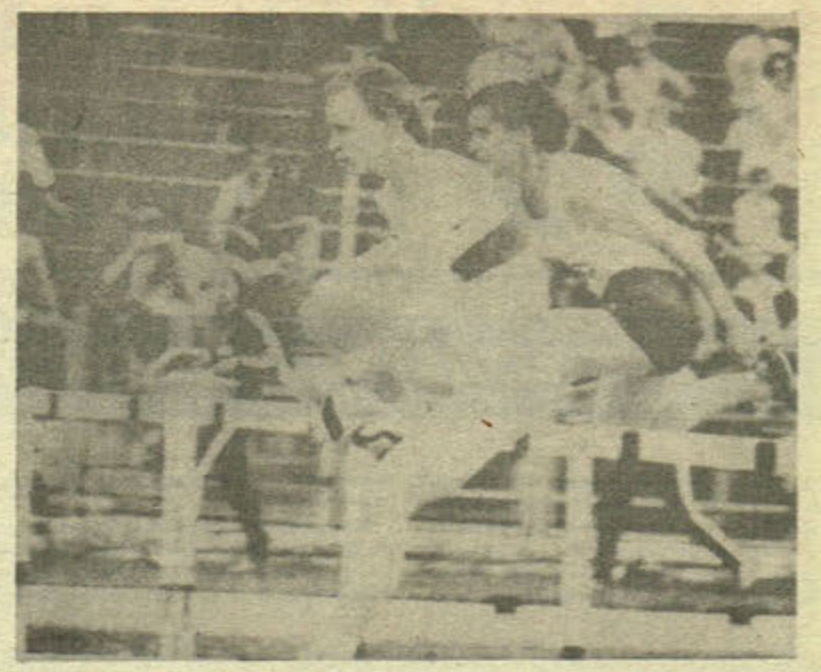
Хвърлянето на диск от техническо гледище безспорно е една от най-взискателните атлетически дисциплини, изисква по-сериозна и системна подготовка. По какви пътища дискохвърлачите ще се насочват към бъдещето и какъв ще бъде световният рекорд след 10-20 години, на края на XXI век? Ето какво мисли Данек:

– Що се отнася до техниката – нищо ново под слънцето. Все по-взискателна ще бъде физическата подготовка. Когато започвах, 60-метровата граница беше мечта за всеки дискохвърлач. Преди 8 години Соколов за пръв път прехвърли близо 65 м. Сега всеки ден очакваме новина за редовно постижение над 70 м. В главите на най-добрите дискохвърлачи в света вече се въртят 75-метрови хвърляния. . . Дори такова постижение не е изключено. Изискват се обаче идеални условия, преди всичко благоприятен вятър, който да продължи пътя на летящия диск с 6-8 метра. Най-скоро такъв рекорд би могъл да се роди в Долината на антилопите в Калифорния, където ходят американските дискохвърлачи, когато търсят изключително добри резултати. Само че и най-благоприятният вятър не може да помогне на състезателя, когато не изпрати правилно диска и не му даде идеално летене. За дължината на хвърлянето ще имат решаващо значение три първостепенни фактора: силата, бързината и гъвкавостта.

Супердискохвърлачът на бъдещето би трябвало да има силата на щангиста Алексеев, бързината на спринтьора Борзов и гъвкавостта на японските гимнастици. Освен това – дълги ръце, перфектна техника и дългогодишна качествена подготовка. Дискохвърлачът, за когото 80 метра няма да бъдат проблем, е все още утопия. Но възможно е да се роди. . .

С Данек разговарях в уютния ресторант "Спарта" на Летна. На една от колоните му беше написано: "Тук обядва олимпийският шампион Лудвик Данек."

Инж. Милан РУМАН

«ЖЕНОУБИЙСТВЕННИТЕ» 400 МЕТРА

Упорито се разпространяваше слухът, че на европейското първенство през 1974 г. в Рим лекоатлетическата програма за жени ще включва не само бягането на 3000 м, но и далеч "по-убийственото" 400 м с препятствия. Конгресът на ИААФ препоръча обаче засега "всяка страна да си устройва по собствено усмотрение такива състезания, за да се трупа опит".

Новото "поприще" за женитеатлетки има страхотно притегателна сила. Кого не блазни пионерската работа, особено когато се разкриват възможности за грамко преодоляване на уж постигнати вече пределни граници?

Особено заинтересовани се показват засега представителките на САЩ, Чехословакия, Полша, Великобритания и Австрия.

Всъщност първият приемлив резултат на 400 м с препятствия бе отбелязан от Сандра Дайсън /Великобритания/ през 1971 г. – 61,1 сек. Още същата година Либузе Макоунова /Чехословакия/ постигна 60,7. През този сезон Уенди Кьониг /САЩ/ намали времето на 59,8, но Старият континент веднага реагира с остра офанзива. В началото на май полякинята Елизабет Сковронска даде време 59,3, а учителката по физкултура Мария Сикора /Австрия/ отбеляза последователно 58,6 и 58,5, докато през юни във Франкфурт постави и първия официален световен рекорд с 57,3. /За да не се "обезценява" титлата "световна рекордьорка", ИААФ бе обявила, че за световен рекорд в тази нова дисциплина ще се признае едва постижение под 58,0 сек./

Рекордьор при мъжете е Джон Аку-Буа /Уганда/ с мюнхенските си 47,82 сек. Ето какво казва той като месен специалист в тази област: "Според мене 400 м с препятствия е една от най-леките дисциплини в олимпийската програма. Мисля, че дори мъжете хвърлят много труд, а ако жените днес-другиз се заемат с нея, достойни са за голямо уважение. Но пътят до истинските добри постижения е дълъг. Та аз самият все още търся с треньора си нови методи и вече съм набелязал пет варианта за допълнително шлифоване на техниката – моя тайна."

Къде всъщност лежи истинското рекордно време за тази нова женска дисциплина? Сметката е много проста. При мъжете рекордът за 400 м гладко бягане е 43,8, а за 400 м с препятствия 47,8 сек., т. е. разликата възлиза на 4,0 сек. Световните сърекордьорки на 400 м гладко бягане – Ньофвил/Ямайка/ и Моника Церт /ГДР/ – имат резултат 51,0 сек. Като изхождат от мъжката "пропорция", специалистите смятат, че "изоставането" при жените-бегачки на 400 м с препятствия трябва да е 5,5 сек. Значи може да се очаква световен рекорд около 56,5 сек.

ФУТБОЛЪТ
В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

ПРОФЕСИОНАЛИСТИ: «ЗА» ИЛИ «ПРОТИВ»?

Става дума за професионалистите съдии, каквито вече има тук-там по света и най-вече в Бразилия. Напоследък един от все по-често повдиганите въпроси е: дали наистина е целесъобразно да се премине към професионално съдийство във футбола или не?

На пръв поглед би трябвало веднага да гласуваме "за". Нали не може да има спор, че човек е в състояние да постигне по-голямо съвършенство в оня вид дейност, който е негова професия, отколкото в "страничните си занимания"?

Но има и противни мнения. Ето например какво пише в информационния бюлетин на ФИФА англичанинът М. Пейн – секретар по въпросите на съдийството към Английската футболна федерация:

"Откъде ще намерим необходимия брой професионални съдии? И защо трябва да смятаме, че възможностите на съдиите автоматически ще се повишат, ако им плащаме за такава "постоянно" изпълнение на функциите им, а не само "временно", както е понастоящем? В някои отношения ще има подобрение, но в други качеството ще спадне. . .

Професионалният съдия, който няма да се занимава с нищо друго, ще подобри физическите си качества, а може би ще изучи по-добре и правила та, макар че не бива да сме сигурни в това. . . Но фактът, че е професионалист, ще подобри ли чувството му за вярно тълкуване на правилника, за точно съобразяване с духа на играта?. . .

Най-важното е съдията да запазва пълна независимост по отношение на играта. Не искам да кажа, че тая негова независимост ще пострада, ако получава заплата като професионалист. Но той ще проявява и по-голяма независимост, и по-голяма смелост, ако може да си каже: "Не зависи изцяло от футбола!. . ."

КОГАТО ФУТБОЛИСТИТЕ СЕ ДЪРЖАТ ХУЛИГАНСКИ, КАКТО ТИЯ ЧЕТИРИМА ОТ "МАНЧЕСТЪР СИТИ", СЪДИЯТА ТРЯБВА ДА ИМА ДОСТАТЪЧНО СМЕЛОСТ, ЗА ДА ГИ СЛОЖИ НА МЯСТО. НО КАКВИ СА ПЪТИЩАТА ЗА УКРЕПВАНЕ НА СЪДИЙСКИЯ АВТОРИТЕТ И ВЛАСТ?

В СЯНКАТА НА ЖИЛМАР

Бразилците смятат своя знаменит вратар Жилмар за единствен и незаменим. След неговото оттегляне на вратата на бразилския национален отбор са заставали осем вратари. Но никой от тях не можа да си спечели уважение, с каквото се ползуваше Жилмар. Да, добрите вратари в Бразилия наистина се броят на пръсти...

И все пак кой ще защищава вратата на трикратните световни шампиони догодина, по време на финалния кръг за световно първенство в ГФР? Неотдавнашното турне на бразилците в Африка и Европа не даде окончателен отговор на този въпрос. И все пак шансовете сякаш натежават в полза на Емерсон Леао – той игра най-много, на него бяха "поверени" най-тежките мачове.

В същност ние изговаряме неправилно името на младия, 23-годишен вратар на "Палмейрас". Изговаряме го така, както се пише на португалски – "Леао", а бразилците го произнасят "Леон", което значи..."лъв".

Емерсон се появи съвсем случайно в "Палмейрас". През 1968 г. клубното ръководство влезе в преговори с "Комерсиал" – искаше да закупи известния днес Зе Карлос. Тогава треньорът на "Комерсиал" Валдемар Карабина посъветва купувачите да вземат като добавка и младия вратар Леао. В "Палмейрас" 19-годишният момък седеше на резервната скамейка, но тренираше вдъхновено, упорито. И стана титуляр, повикаха го и в националния отбор. Отначало не му беше лесно – главно поради затворения му характер. Леао не умее да общува с партньорите си и с журналистите, не умее да създаде контакт с трибуните. Мнозина го смятат за надменен. И може би за себе си са прави, защото Леао не е като повечето бразилски футболисти: произлиза от по-просветени среди, двамата му братя са лекари... Но Леао чисто и просто страда от вродена свенливост. Напоследък той сякаш разбра колко много му пречи това и се мъчи да отстрани своя недостатък – по-често разговаря с журналистите, размахва ръка за поздрав към публиката...

Но Леао се различава от другите бразилски вратари и по качествата си на футболист. Високата му фигура (182 см) е изключение за Бразилия.

Височината обаче не му пречи да бъде изключително пъргав и бърз. Напомня Жилмар и с умението си да командува защитата, да се разпорежда в наказателното поле. Всичко това засега го изтъква на първо място сред бразилските вратари.

САНДРО МАЦОЛА (ВЛЯВО)—ХЕРЕРА ГО ПРЕДПОЧИТА КАТО НАПАДАТЕЛ...

ДЕФИЦИТНИЯТ «ХИКС»

Ако трябва да посочим треньора, около чието име се вдига най-много шум за щяло и нещяло, това безспорно е Хелениo Херера. Сега той отново е в центъра на вниманието – напусна римския "Лацио", върна се в миланския "Интер", който на времето под негово ръководство бе на световния клубен връх, и се заканва отново да го върне там...

Хелениo Херера неведнъж е доказвал, че умее да говори и да си прави реклама. Но той умее и да работи, познава добре тънкостите на играта и психологическата обстановка около нея.

– В "Лацио" станах жертва на разпрявиите между клубните ръководители – споделя Херера. – Сега в "Интер" ще направя всичко възможно, за да се реабилитирам. Тук намерих подходяща атмосфера и играчи, които имат добри спомени от мене – най-вече Факети и Мацола. Председателят на клуба Фраидзоли е готов да пожертвува доста средства, за да набави необходимите попълнения за отбора. Всички ще се стремим към една цел – да върнем "Интер" в световния клубен елит още през идната година.

Какви са конкретните идеи на Херера?

На вратата в лицето на Виери той разполага с опитен и стабилен вратар. Пред него в ролята на "метач" ще продължи да действува 34-годишният Бурнич. Макар и на възраст, той е с отлична кондиция, а погледът му върху играта и организаторските му способности го правят безспорен титуляр и в националния отбор. Като партньор на Факети в крайната защита Херера смята да утвърди младия Ориали. "Стопер" ще бъде Белуджи, който изпълнява тая функция и в "скуадра адзура" и е майстор на играта с глава.

В средната линия Херера ще разчита на "Ветерана" Корсо и на Фидел – отличен защитник, закупен от "Болоня" и кандидат за националния отбор, който ще бъде предимно в помощ на отбранителния блок. Тук ще играе и младият Скала, закупен от "Фиорентина", на когото Херера отрежда ролята на фалшиво дясно крило.

Треньорът отхвърли категорично молбите на Мацола, който искаше да бъде преквалифициран в основен конструктор на "Интер". Той ще продължи да изпълнява досегашните си функции на атакуваща свързка в район на действие непосредствено пред противниковото наказателно поле. От него се очаква постоянна и най-активна подкрепа на "острието". Впрочем "острието" засега не са две, както е тактическият план на Херера, а само едно – Бонинсеня. Основната грижа на треньора е да намери негов достоен партньор, щурмовак от класа. А тъкмо щурмовациите са най-дефицитната стока на италианския футболен пазар и струват скъпо, много скъпо. Херера е чест гостенин на осмия етаж на миланския хотел "Хилтън", където това лято се водят трансферната търговия, но в треньорските му списъци край името на Бонинсеня продължава да се мъдри един многозначителен "хикс". С чие име ще бъде заместен този знак и ще бъде ли изобщо заместен?

Снимката не е нова. Направена е в началото на пролетния сезон, когато Боби Моор игра стотния си мач в английския национален отбор. Децата, подредени около него, носят на главите си стотте шапчици на Моор, получени според старата английска традиция за всяко едно от участията му с националната фланелка.

Междувременно Моор натрупа в актива си още 7 официални мача в "А" отбора на своята страна и стана световен рекордьор. След него в почетната световна листа се нареждат Б. Чарлтън (Англия) - 106, Б.Райт (Англия) – 105, Л. Санчес (Чили) и Свенсон (Норвегия) - по 104, Жилмар (Бразилия), Джалма Сантос (Бразилия) и Й. Божик (Унгария) - по 100.

СРЕБРОТО ГРЕЕ, НО НЕ ТОПЛИ

Да се побеждава в съвременния спорт е изкуство, изградено от много компоненти. Повтаряме тази известна истина, защото тя все още важи с пълна мяра за българските тенисисти. И не защото не сме доволни от класирането: втори на Балканите като позиция е безспорен успех за българския тенис. Класирането е резултат на видимия напредък на първите ни ракети. Защото цели осем години заемахме предпоследното, четвърто място на балканските игри. А настоящата балкониада не отстъпва по сила на миналогодишната в Букурещ: отсъствуват само двама играчи – Ович (Р) и Иванчич (Юг), – а там бяхме четвърти.

Все пак трябва да признаем, че съставите на Югославия и Румъния, с които спорихме за приоритет на Балканите, сега не са с авангарда на своите страни. А ние участвувахме с най-доброто, с което разполагаме. И не само за момента, защото Генов и братята Пампулови ще бъдат начело у нас още години наред (не участвувахме в европейското младежко първенство за купата "Галея" тази година, защото нямаме двама що-годе добри младежи – този факт е показателен!).

На първите ни ракети все още липсват редица неща, които превръщат умението в съвършенство, спортния двубой – в изкуство да се побеждава. Тези непълноти се отнасят до основни елементи на играта: слаб и несигурен сервис, малко и еднообразни удари, изпълнявани по един и същ начин. Не достигнаха и физическите сили. След мачовете на Генов срещу Калогеропулос (Г) и на Б. Пампулов срещу Караманглиолас (Г) на другия ден в решителния за първото място двубой с румънците нашите нямаха свежест, не им достигна и нервно-психическа енергия, за да понесат изпитанието. С такъв потенциал не може да се разчита на успех в големите международни турнири, където с всеки кръг противниците са по-силни, където всеки ден победата изисква двойно повече усилия. А едва ли друга година нашите най-добри състезатели са имали по-добри условия за подготовка, повече сериозни състезания за проверка. . .

Най-осезателно обаче пролича тактическото безсилие на нашите тенисисти. Срещу Калогеропулос Генов игра всеотдайно, съсредоточено, изразходва много сили в четирите сета, изяви пълните си възможности, но в петата, решителна част рухна.

Не бе разгадан тактическият замисъл на противника. А Генов разполага с техническо умение за по-богато тактическо разнообразие. Б. Пампулов бе още по-безсилен. На този фон Калогеропулос, както и Сантей (Р) изнесоха показен урок на гъвкавост при воденето на играта в промяна на темпото, силата на ударите и избора на момента за атака. В това отношение и нашите треньори бяха неми свидетели. А може би бяха и безсилни да наложат своите идеи за игра при различните ситуации.

Очевидно сегашните ни възможности стигат дотук. За да искаме нещо повече, трябва да преустроим работата на широка основа с далечна перспектива.

Българските тенисистки Юл. Берберян, Л. Радкова и Д. Москова успяха да запазят второто място, спечелено миналата година в Букурещ. Те вложиха много старание (особено добре се изяви Радкова), но за победата над румънките и сега умението не им достигна. В отбора на северната ни съседка наред с известната Дибор-Гон видяхме девойката Ружици, за която скоро ще се говори в европейския тенис, както и още няколко момичета, а нашите резерви са твърде ограничени и проблемите на мъжкия тенис важат с още по-голяма сила тук.

Стоян ГЕТОВ

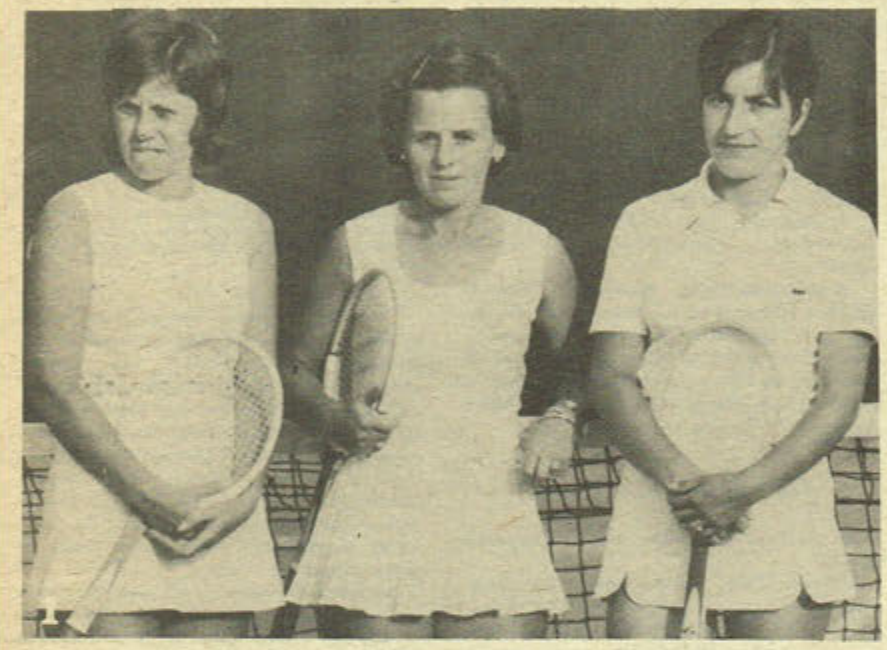
ВИТРИНА НА ДВА МАЧА

По време на мачовете на нашата първа ракета Л. Генов срещу Калогеропулос (Г) и Сантей (Р) направихме записи на ефективността на ударите от въздуха и точността на сервиса. Ето резултатите, изразени в проценти:

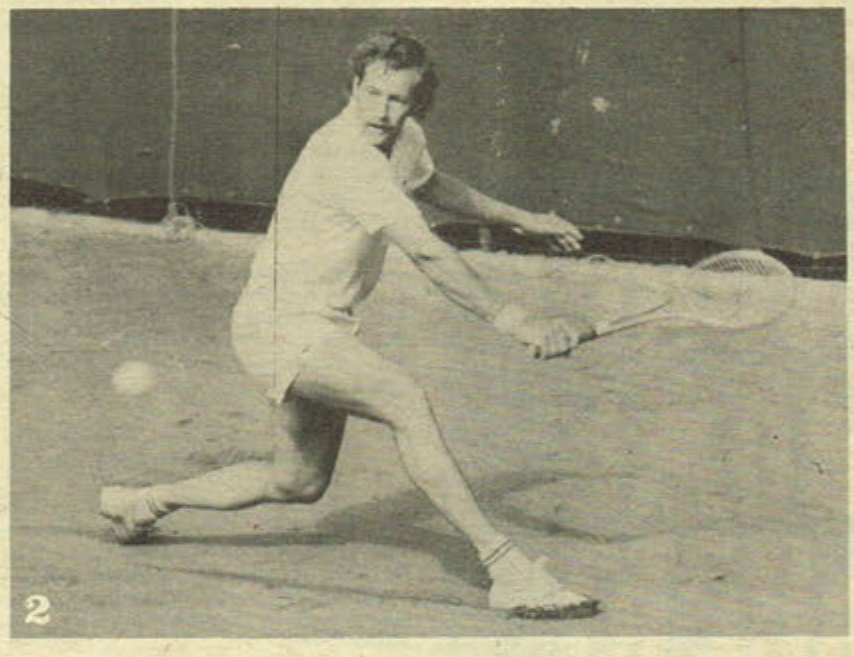
Удари	Генов – Калогеропулос		Генов – Сантей	
I сервис				
точни	47,2	52,8	55,8	73
неточни	52,8	47,2	44,2	27
Точки направо от сервис	13	16	4	7
Сорхен воллета				
Спечелени	45,0	47,0	40,0	60,0
Загубени	20,0	19,0	30,0	30,0
Бекхенд воллета				
Спечелени	33,3	57,5	–	30,0
Загубени	27,7	23,0	62,0	40,0

Очевидно е, че макар процентът на точност да не е особено висок и за тримата играчи, гостите все пак имат по-добри резултати от Генов, което неминуемо е оказало влияние за загубата на мачовете му срещу тях.

1

2

1 ВИЦЕШАМПИОНКИ НА БАЛКАНИТЕ СА И ТЕНИСИСТКИТЕ НИ (от ляво на дясно(: Л. РАДКОВА, Ю. БЕРБЕРЯН И Д. МОСКОВА.

2 ПРЕЦИЗЕН И ЕЛЕГАНТЕН, Н. КАЛОГЕРОПУЛОС (ГЪР) БЕ НАЙ-ДОБРИЯТ ИГРАЧ НА "ПЪРВА ДЪСКА" НА БАЛКАНСКИТЕ ИГРИ В СОФИЯ.

3 С ВСЕОТДАЙНА ИГРА Л. ГЕНОВ ПОСТИГНА ДВЕ ПОБЕДИ НАД ПЪРВИТЕ РАКЕТИ НА ТУРЦИЯ И ЮГОСЛАВИЯ И С БЪЛГАРСКИЯ ОТБОР СТАНА БАЛКАНСКИ ВИЦЕШАМПИОН.

КОГАТО ТРЕНЬОРЪТ ПРОВОКИРА

По време на доиграването на отложената среща по двойки с отбора на Гърция станахме свидетели на една постъпка на треньора на българския отбор Ангел Пенчев, която урони престижа на нашия спорт. Гръцките състезатели излязоха на корта, където трябваше да се играе срещата, за да загряват. Малко преди тях тук бяха българските тенисисти. В този момент от съседния корт из тича Пенчев и почна с ръкомахане да им обяснява, че нямат право да играят на корта, където ще се доиграва срещата. Те продължиха да играят. Пенчев демонстративно свали мрежата на земята. Гръцките тенисисти помолиха за друг корт и поискаха допълнително време.

Часът за започване на мача вече бе дошъл и братя Пампулови пък настояваха съдията да повика гръцките играчи или да им присъди служебна загуба. Пампулови нервничеха, жестикулираха. Не помогнаха увещанията на главния съдия, на публиката. Дори председателят на Съвета за индивидуални и приложни спортове Мони Хаким не издържа и от трибуната предупреди Божидар за поведението му. Само треньорът Пенчев стоеше невъзмутим, видимо доволен от реакцията на своите възпитаници, която сам беше провокирал!. . .

КЛАСИРАНЕТО

МЪЖЕ	ЖЕНИ
1. Румъния	1. Румъния
2. България	2. България
3. Гърция	3. Югославия
4. Югославия	4. Гърция
5. Турция	5. Турция

ОЧАКВАНА РАДОСТ И НЕОЧАКВАНО РАЗОЧАРОВАНИЕ

Двадесет дни преди европейското първенство по кану-каяк за юноши и девойки (от 3 до 5 август в полския спортен център Валчо) Водните писти в Панчарево бяха арена на твърде горещи гонки. Тазгодишният турнир "Дружба" премина под знака на цифрата седем – в седмото "издание" надеждите на седем страни воюваха за седемте златни медала в седемте олимпийски дисциплини. Турнирът трябваше да отговори на въпроса, кои са главните претенденти за континенталното злато. И да покаже реалните възможности на българските юноши и девойки – утрешния ден на този спорт, от който имаме вече олимпийски медал.

Въпреки мрачното небе началото бе оптимистично – в сериите нашите представители с мощен финален спринт наваксваха закъснението при старта и "хващаха последния влак" за финалите. Тук голямата ни надежда бе Борислав Владимиров на едноместно кану, представил се отлично на регатата в Пловдив. Той започна бурно, но по средата на състезателното разстояние вместо към финала свърна към... гребната база?! И напразно неговите почитатели търсеха лодката му сред финиширащите... Може би Борислав е поуморен от "мъжките" тренировки (привлечен е в представителния отбор), но нали досега трябва да е научил поне "десетте божи заповеди" на големия спорт?...

След това неочаквано разочарование, след неуспешната битка на Б. Константинов и на Ст. Илиев да видим най-сетне и българин на почетната стълбичка, последният ни шанс остана четворката каяк. Сякаш разбрали отговорността, Терзийски, Миленков, Стефанов и Константинов в последните метри надминаха себе си и със сребърния си медал "поизмиха очите" на своите колеги...

Иначе турнирът бе голям сблъсък между отборите на СССР и ГДР, между две различни школи и стилове, завършил нерешено: 4 към 3 първи места. А освен нашата четворка са-

мо унгарското двуместно кану Том Първари успя да се промуши през "ледените уши" и да се добере до бронзовия медал. Олицетворение на този двубой бе финалът на едноместен каяк за девойки. На отличната техника и упоритостта на двете Татяни – Левакова и Коршунава – германките Олде и Леман противопоставиха физическа мощ и устрем и след като лекият вятър не позволи на крехките руски момичета да се доближат до обичайните си постижения, логично гонката приключи с двойна победа за ГДР.

Не можем да отминем и убедителните победи на белоруския момък Виктор Воробьов на едноместен каяк и на добре синхронизирания дует Светочев – Чухрай на двуместен. Такива съветските и германските гребци се изявиха като двата големи претенденти, които ще отстояват бъдещото си място и на европейското първенство въпреки очаквания напор на Швеция, ГФР, Дания и Испания. От останалите участници на Панчарево румънците направо разочароваха (с имат традиции, успехи...). Отборите на Унгария, Чехословакия и Куба са без особени претенции.

Асен ВИДЕНОВ

КАЯКАРСКАТА ДВОЙКА НА ГДР ХЕЛМ И БЕРЕНЦ.

Снимка: Петко АСЕНОВ

На българките баскетболистки
с пожелание за нови успехи
Дина Рутич

ДИНА РУТИЧ: "НА БЪЛГАРСКИТЕ БАСКЕТБОЛИСТКИ С ПОЖЕЛАНИЕ ЗА НОВИ УСПЕХИ"

БЕЗ СПОРТ НЕ МОЖЕ АКТЬОРЪТ

Чрез хуманизъм – към мир и дружба! – това бе мотото на международния филмов фестивал на червенокръстките и здравни филми, който за 5-и път се проведе във Варна. На първия през 1965 г. участвуваха 16 страни с 53 филма, а сега – на петия – 40 страни с 222 филма. Не само този изключителен интерес говори за популярността на фестивала – той вече официално се нарежда между 8-те най-големи кинофестивали в света!

Целта на фестивала е да се прави преглед на постиженията на световното киноизкуство в областта на художествените, научно-популярните и учебните медицински филми, телевизионните, късометражните и среднометражните здравни филми, посветени на запазването на здравето и живота на човека.

ФЕСТИВАЛЪТ, СПОРТЪТ И АКТЬОРИТЕ

Спортът и физическите упражнения намериха място в много от представените филми – те бяха показани като едно силно оръжие за опазване здравето на човека, за неговото възобновяване. Не случайно унгарският кинодеец д-р Георг Карпати направи официално предложение в следващия фестивал да се включи специална категория филми, която да третира "хигиенните спортове". А това в същност са познатите на всички спортове, но използувани с оздравителна цел.

На петия конофестивал във Варна присъствуваха много видни актьори от цял свят. Въпреки напрегнатата програма всички, към които се обърнахме и разбрахме, че ще разговаряме за спорта, с удоволствие отделиха от времето си – за разговор и снимки.

Между най-търсените актриси бе симпатичната югославянка *Дина РУТИЧ* – носителка на награди от кинофестивали в СССР, САЩ, Аржентина, Италия, спечелила Голямата награда на третия кинофестивал на червенокръстките и здравни филми. Скоро нашите зрители ще я видят в интересния филм "19 девойки и един моряк", с който тя още един път спечели признание на кинофестивала във Варна.

– НАЙ-ДОБРИТЕ МИ ПРИЯТЕЛИ

са спортисти – разказа Дина Рутич. – Мои спортни любимци и другари са Никола Плечаш, Мирко Сандич, Янкович, големият югославски футболист Милош Милутинович. Най-много обичам плуването. Може би защото съм израснала на море и този спорт е в кръвта ми. Много практикувам и туризма. Знаете ли, нашата професия има много общо със спорта – не само при срещата със зрителите, но и ние сме постоянно в движение, постоянно трябва да бъдем в отлична форма. Твърде много ми харесва и баскетболът – при нас този спорт преживява истински "бум". Водната топка и ските – алпийски дисциплини, също ме привличат.

Споделих, че спортистите имат много общо с актьорите. И това не са само външните белези – и при актьорите, и при спортистите няма да има успехи, ако не се подчиняват на една здрава, съзнателна дисциплина. **Режимът е задължителен и при нас, и при тях. Много важен елемент за общите ни успехи е доброто другарство – без него сме за никъде.**

Единственото, което не обичам в спорта, са нетичните, некавалерските постъпки. Но трябва да призная, че и при актьорите има подобни неща. За това аз имам определено мнение – за грубости и нетични постъпки, което във всички случаи е подлост, трябва да има много големи, страшни наказания.

– БЛАГОДАРЕН СЪМ НА ДЖУДОТО!

– каза популярният у нас полски актьор *Станислав МИКУЛСКИ*.

Спомняте си многобройните приключения на капитан Клос от полската телевизионна серия "Залог, по-голям от живота", многобройните заплетени ситуации, от които той излизаше победител не само благодарение на спокойствието, хладнокръвието си, не и на това, че и с голи ръце умееше да се справя с противниците си.

– В серията не използувах каскадьори. Преди това се занимавах специално с джудо и карате и те ми помогнаха при снимките. Сега поддържам формата си, без която актьорът не може, с упражнения в къщи, тренирам и по време на снимки.

– Кои спортове предпочитате?

– Лека атлетика, бокс и всички останали спортове с изключение на шахмата.

– Гледахте ли футболния мач Полша–Англия?

– Естествено. Никой от разумните полски запалянковци не разчиташе на успех. Само фанатиците вярваха в нашата победа. Но се оказа, че в спорта е възможно всичко. Ние победихме заслужено.

След интервюто помолихме капитан Клос да застане пред фотообектива.

– Ако ме откриете на плажа, ще ви позирам.

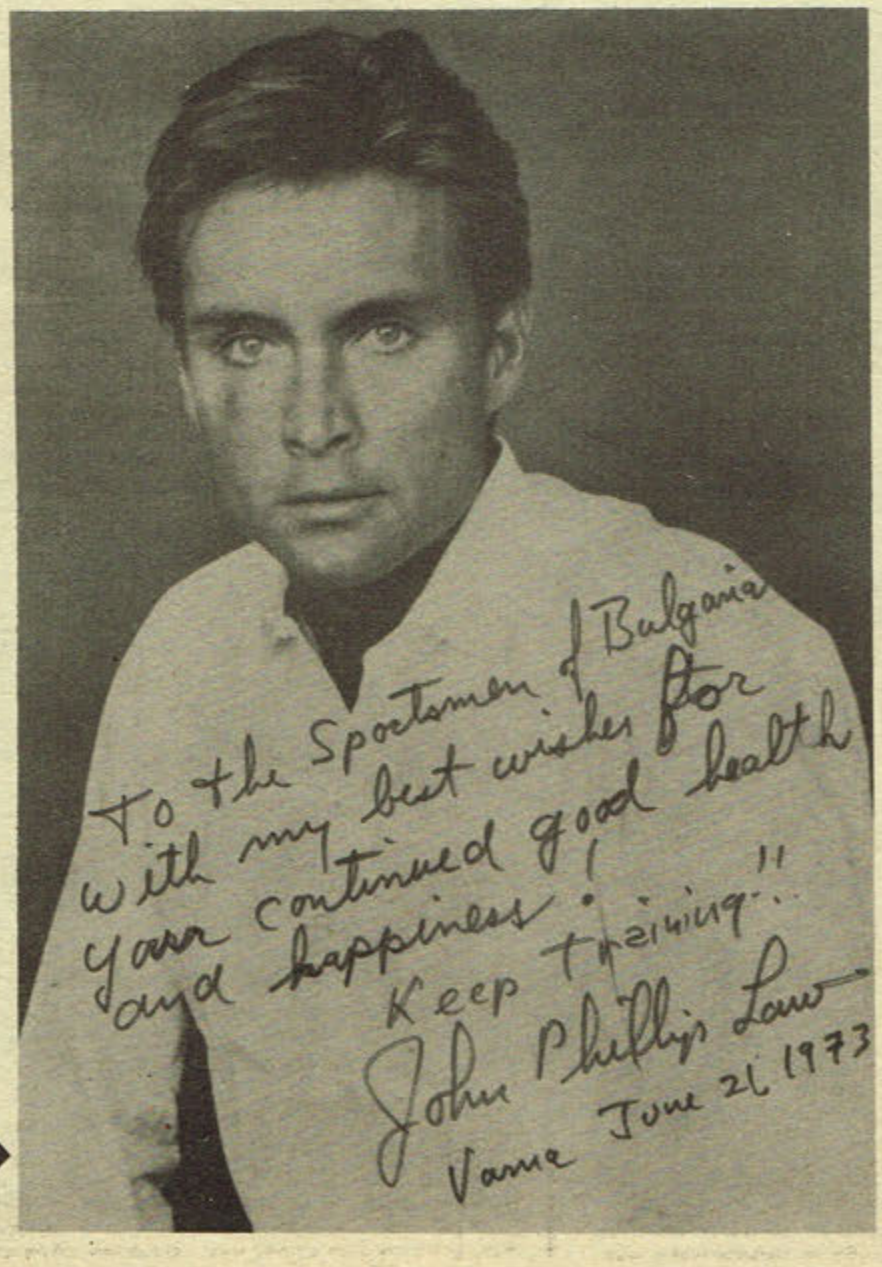
Не стана нужда да ни позира. Много дълго го търсихме по плажната ивица, а се оказа, че под плаж той разбирал морето, където плуваше с часове. Там му направихме и снимките.

В полската делегация бе и един друг популярен актьор – *Збигниев ЗАПАШПЕВИЧ*, спечелил Голямата награда на петия фестивал. Той смята, че при работата на актьора спортът е

ГАРАНЦИЯ ЗА УСПЕХ

– Сега, когато театърът търси и намира нови модерни форми на развитие, добрият актьор трябва да бъде отлично физически развит, за да отговори на тези изисквания. Да не говорим, че в киното без това е невъзможно...

За Запашпевич спортът е твърде познат:

ДЖОН ЛОУ: "НА БЪЛГАРСКИТЕ СПОРТИСТИ С НАЙ-ДОБРИ ПОЖЕЛАНИЯ ЗА МНОГО ЗДРАВЕ И ЩАСТИЕ! ТРЕНИРАЙТЕ!"

– Като младеж спортувах тенис – играя и сега. Занимавам се с лека атлетика, футбол и... бридж. Никой не предвиждаше, че ще победим Англия – бяхме като шокирани. Но затова пък сега очакваме финал на световното първенство без англичаните...

В програмата на Запашпевич влизаше не само участие в кинофестивала, но и плуване в морето, посещение на футболен мач във Варна и присъствие на ралито "Златни пясъци".

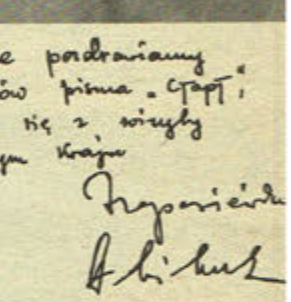
– Макар и без Засада, смятам, че ще победим – предсказа той и излезе прав.

Американският актьор **Джон ЛОУ** е познат на българските зрители от филма "Михаил Строгов", част от който се снима в България. В този филм Лоу изпълняваше централната роля. Досега той е бил главен герой в 17 филма, но мечтае за

ЕДНА РОЛЯ В ЕДИН ФИЛМ

– ролята на спортист в спортен филм.

Джон Лоу притежава отлични физически данни – висок е 1,96 м, тежи около 97 кг. Като ученик и студент е играл баскетбол, сега упражнява сърфинг, водни ски, подводен риболов и гмуркане.

Sevdenie pozdravjam
atletikov prima - Start!
Siegmund Nc z. Zingg
u Wagner Klaus

Запашпевич (на снимката вдясно) и Микулски: "Сърдечни поздрави на читателите на вестник "Старт", с възхищение от вашата страна."

– Не само като актьор, но като човек смятам, че всеки трябва да разбира поне малко от доста спортове. Та дори и най-специализираните състезатели постигат високи резултати с помощта на другите спортове. Всеки актьор трябва да бъде и малко спортист. За реалистичното пресъздаване на екрана са нужни добри физически данни, смелост, издръжливост, воля – това му дава спортът.

Здравото тяло е дворец за духа, болното и немощното – затвор! Всеки човек, който иска да бъде полезен на себе си и на обществото, трябва да се ръководи от тази максима. Познавам хора на моята възраст, които не изглеждат никак добре. Това е, защото не отделят време всеки ден за своето здраве и своето самочувствие.

Като актьор много често – особено в Европа, ми предлагат да се дублират в някои моменти. Обикновено отказвам – колкото и добър да е дублажът, губи се спецификата, характерът на актьорското изпълнение. Какъв е този актьор, който не умее да язди добре или да фехтува? Наистина никога и не бих помислил да скоча от 6-я етаж – това го изпълняват каскадьорите, които са най-големите спортисти в света.

Реших да стана актьор, след като гледах отличния филм "Джим Торп – истински американец". Ролята изпълнява от чудесния атлет, от когото винаги съм се възхищавал – Ланкастър. Това е трагичната история на един олимпийски шампион – индианец, комуто заради расова дискриминация отнемат златния олимпийски медал. Впрочем олимпийските игри са огромно постижение на човечеството, една великолепна хуманна идея. Жалко е, че някои спортисти, без да са виновни за това, дори там стават жертва на политически амбиции.

Мечтая да играя ролята на спортист. Защото обичам стремежа на човека към съвършенство, към достигане на максимума в неговата дейност. Нима не си приличат големите атлети и големите философи, големите учени. Те са борци – всеки в своята област, борци, които искат да надминат постиженията на другите, да постигнат съвършенство. Максималната изява на техните духовни и физически възможности – ето това свързва хората независимо дали са спортисти-рекордьори или големи учени. Това е тяхната обща философия – и не случайно при разговори с такива личности откривам много допирни точки. Победителите и първенците – в спорта, в науката, в изкуството – това е изява на силата на човешкия дух.

Борис КОВАЧЕ
Снимки: Мирослав ЧЕРВИНКА

ДВЕ И ДВЕ КОГАТО ПРАВЯТ ЛЕТ

ЯСЕН АНТОВ

РЕПОРТЬОР, ЦАРКИНЯ И ДР.

А в това време Теофан Кокинов седеше на четвъртия ред в спортната зала и се правеше на невидим. Беше си нахлупил макето до очите, беше се прегърбил и свил така, че ако някой по-отдалече погледне към него, да помисли, че там е седнало някакво малко човече. Даже някое дете, на което майка му е забранила да ходи с гола глава, за да не хване хрема. Лесно им е било едно време на тия от приказките – нахлупят си шапка-невидимка и после тръгват по света и няма скрито-покрито за тях, могат да влизат даже в царски палати, та даже и в спалните на царкини. Теофан усети болки в гърба, но не помръдна, защото царкинята с коси, събрани на плитки, и с луничк по носа седеше на първия ред, а долу, отстрани до ринга, се разхождаше лошият цар. Ето, царкинята се обърна за миг. . .

– Какво ви става, другарю? – попита мъжът до него.

Теофан почти се завря под стола. Бил си изтървал запалката.

Царкинята пак започна да гледа напред. Теофан си намери запалката.

Сега пък царят започна да шари с поглед по редовете.

– Може би този път портфейлът? – попита мъжът до Теофан.

При първия удобен миг той напусна наблюдателния пункт. Мина прегърбен през реда, понесе няколко удара с колене и се изправи зад една колона. Оттук ринг ът не се виждаше, но затова пък и двамата – и Ела, и Биолчев, не можеха да мръднат, без да бъдат забелязани. Защото той следеше Ела и Биолчев, а в същото време. . .

В същото време вума му пламна мисъл:седемдесет реда! Тази вечер той трябва да предаде седемдесет реда информация за различни състезания през деня. Мястото в макета е запазено, дежурният чака, сътрудниците са оставили дописките си на бюрото му. . . Така е, когато човек се захване с нещо, което не му е работа! Така е, когато хукне като замаян подир нещо, което. . . „Какво пък, ако това не ми е работа, тогава кое? Ами ако всичко излезе така, както го мисля?"

Теофан отиде до телефона. Първите две стотинки не свършиха нищо. Вторите го свързаха с някаква възрастна жена, която го посъветва по-внимателно да избира номера. При третия опит чу гласа на дебелия Богдан.

– Първо – каза Теофан, – няма защо да се разбере с кого говориш. Второ, иди и вземи от бюрото ми всичко, което е оставено за мен. Трябва да бъдат пет дописки – за волейбол, една щафета, още веднъж волейбол. . . така. . . добре. ... точно така, и две за футбол. Прекарай ги веднаж през машината и ги стъкми общо до седемдесет реда. И те моля да не проявяваш фантазия, защото спортът не е твоя стихия. Просто да стане ясно кой е спечелил и кой загубил. Хайде, моето момче, че днеска така съм се объркал...

– Търсиха те – каза тихо дебелият Богдан. – Веднъж дежурният, после главният, след това един боксов треньор. . . и – тук той сниши съвсем гласа си – и Биби те търси, мръсно куче такова. Защо лъжеш момичето? Кого си возил днес в колата си?

– Богдане – извика Теофан. – Моля ти се! Направи седемдесет реда, предай ги на дежурния и го излъжи нещо, а утре всичко ще ти обясня! Моля ти се! На [illegible] Биби кажи, че съм на [illegible] конференция, та да почака. . . Хайде, утре ще ти купя торта!

Богдан каза още веднъж "мръсно куче" и затвори телефона. Теофан разтри челото си с ръка. Ама, че ден!

Високоговорителите съобщиха, че на ринга ще излязат Асен Чомаков – в синия ъгъл, и Антон Доганов – в червения. Биолчев притегли едно столче и седна до ринга. Ела побутна момчето пред себе си – да се премести надясно, та тя да вижда по-добре. Публиката започна да вика и за Асен, и за Антон. Асен беше известен като безмилостен удряч, не случайно му викаха Камъка. Имаше хора, които се вдигаха от оня край на града само за да видят как Асен ще изтърбуши още в края на първия рунд противника си с някой страхотен удар в диафрагмата. "Въздуха, Асене!" – обичаха да викат тия зрители и това беше призив към него не да хвръкне във въздуха или да направи нещо от моя род, а да лиши противника си от въздух. Два-три тежки удара долу, няколко в главата и накрая – [illegible]ун! – късо и рязко над линията на пояса и онзи клякаше на колене. Има зрители, които обичат най-много от всичко да гледат как някой се търкаля по земята. Има хора, които най-много от всичко се радват на тежкия край на другите и това, изглежда, повишава собственото им самочувствие. Сякаш и те са толкова силни, та могат и те да побеждават. . .

Всякакви зрители има. Веднъж някакъв ентусиаст така се бе развикал "Убий го! Убий го!", когато единият боксьор бе притиснал другия до въжетата, че се наложи насила да го натъпчат на седалката. Малко след това обаче положението се промени, битият намери отнякъде сила и тя подбра противника си, че оня започна да лази на четири крака. Тогава въпросният зрител отново скочи и зарева "Убий го, убий го!" За него бе все едно кой кого щеше да убие, важно бе да има трупове. Наложи се да го изведат извън залата и понеже продължи да буйствува и на улицата, го набиха. Винаги се намират добри хора, които усмиряват опърничавите.

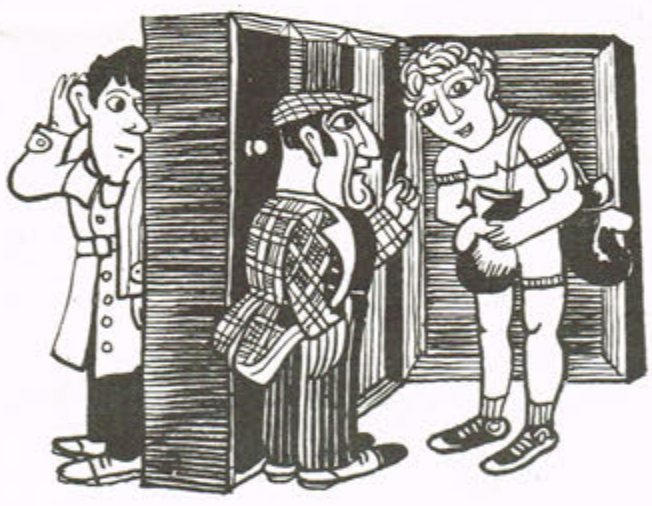
Антон също имаше своя публика. За него също викаха, само че никога "Убий го!" или нещо подобно, тъй като Антон нямаше за цел да убива никого. Не само това – той не удряше почти никога силно. Той докосваше противника си леко, сякаш на ръцете си нямаше боксови ръкавици, а четка за обиране на прах. Той просто бързо и ловко, но с достатъчна сила да го респектира пипаше другия по бузите, брадата, гърдите – след това отскачаше, правеше няколко меки стъпки, сякаш танцуваше танго, плавно се гмуркаше под разсвирепелите чукове на противника, още една стъпка, втора и пак: хоп-хоп-хоп! Три чукания, три отметки в протоколите на съдиите. Точка, втора, трета. . . Публиката тържествуваше – разбира се, неговата публика – Антон не се боксираше, а показваше урок по фигурно пързаляне. Точка, пета, шеста. . . Гонг! Разтърсвайки рамене, удрячът се оттегляше в своя ъгъл и си мислеше: "Ще ми се откриеш, балерино, ще те клъвна аз веднъж. . ."

А Антон облизваше потта, която надвисваше над горната му устна и сядаше задъхан на своето столче. Защото отстрана е лесно да гледаш. Наляво, надясно, едно, едновре. Даже ти иде да засвириш с уста "Компарсита". Но я се изправи срещу тези сбърчени вежди, потъмнели очи и фучащи юмруци, всяко докосване на които означава взрив в главата, зашеметяващ пламък, а след това и черна болка!

Боксьорът даже няма време и да изохка, той пада подкосен, таванът с лампите се люшва, ревът на публиката заглъхва и сред свръхусилието да не припадне чува само противния глас: "Осем. . . девет. . . аут!"

Антон познаваше всичко това. Не са един и двама проливници като Асен Камъка. За Асен Камъка деветте минути на срещата са изтезание и затова той търси бърз и сигурен край – удряй, удряй, търпи, ако и тебе ударят, пак удряй, още. . . още. . . фрас! – и улученият противник се свлича на земята. Асен Камъка не може да усети красотата, скрита в меките линии на движещите се тела, в извитите дъги и елипси, описвани от рамене, лакти, колена и хълбоци – Антон често си мислеше, че може да се направи следният опит: по тези точки на тялото, които описват най-широки криви при движението, да се поставят различно оцветени метални пластинки. Целият боксов мач да се снима със специална камера, която да запечатва на филма само движението на тези пластинки. След това филмът се прояви и пред зрителите ще блесне най-разкошната от всички виждани феерии, най-невероятната картина и най-абстрактната, но всъщност най-реалната представа за очарованието, скрито в най-баналното от всички банални неща – едно движещо се човешко тяло. Разбира се. . .

Илюстрация: Г. ЧАУШОВ

Бух! Първият удар на Асен Камъка. Асен има страхотна дясна ръка. Поразяващата ръка, Олд Четърхенд. Още веднъж и ще свършат красивите елипси, дъги и не знам какво си. Очите на четири!

Впрочем това бе само един контролен мач. И двамата противници бяха от един отбор, те просто тренираха пред публика. Съвсем не бе необходимо нито да се избиват един друг, нито да се свличат от умора на пода. Това бе. . .

А, не така, Асене! Нищо лошо не съм ти направил. . . Я, щом толкова си се засилил, да те пусна край лявото ми рамо да помиришеш въгла, пък през това време аз да си взема точката. . . Пардон!

Антон направи две последователни леки движения с кръста и краката и Асен, понесъл се, сякаш искаше да събори каменна крепост, хукна към въжетата. Публиката изрева "Браво!", Антон свали за миг ръце, разтърси рамене и издиша дълбоко. Пфу! Тоя Асен като че ли ме мрази до смърт!

Защо е всичко това. .

А Теофан Кокинов следеше с поглед ту Антон, [illegible]. И даже повече момичето, което бе замръзнало на [illegible] като омагьосано. То бе вперило големите си и пълни с ужас очи в ринга и винаги когато Асен Камъка политаше към Антон, устата ѝ се отваряше, сякаш тя изкрещяваше, само че без звук. Когато Антон сполучливо избягваше опасността и сам елегантно и леко поразяваше съперника си, лицето ѝ се отпускаше, тя леко помръдваше на седалката и за миг напрежението като че ли изчезваше. В един от тези мигове тя чу тихия глас на възрастния мъж до нея: "Ръката ми посиня, госпожице! Дали ще имате възможност да ми я пуснете?" Тя бе стискала, без да види, своя непознат съсед за ръката и сега той я разтриваше с виновна усмивка. Теофан Кокинов следеше с поглед ту Антон, ту Ела и колкото повече минути минаваха, толкова повече се убеждаваше, че е на прав път. Ела беше момичето на Антон. Днес, когато той случайно я срещна и покани да я отведе до нейната академия с автомобил (след като вече за трети път случайно я срещаше, което, разбира се, предизвикваше смях у момичето), той бе почти сигурен, че Ела ще бъде вечерта на контролната среща. Трудно можеше да се допусне, че едно момиче, влюбено в Антон, няма да ходи на неговите мачове. Впрочем и тя самата каза такова нещо.

А тя го каза, защото Теофан водеше разговора по избраните от него пътеки – към личността на Антон Доганов, студент по машинно инженерство, боксьор, син на професор Константин Доганов и брат на Андрей Доганов, които пък е студент по скулптура и има приятелка, която се нарича Марта. И Ела се смееше и не виждаше нищо лошо един такъв приятен мъж като Тео да я повози на автомобил и да ѝ разказва забавни неща. Ето защо тя отговаряше на въпросите му леко и свободно, без да се замисля, че всъщност този забавен мъж ѝ е поставил капан. И че на този приятен мъж не му е чак толкова приятно да я вози на автомобила си! Първо, защото той видя изненадата, с която Биби го съзря в колата заедно с предизвикателните плитки и лунички. И второ, защото видя радостта в очите на Ставрев, който също го видя. А щом Ставрев го беше видял с момиче, това значеше, че новината ще се разнесе за по-малко от двадесет минути по всички меридиани и паралели на планетата, та даже и по-нататък. . .

Сега оставаше последният рунд и последната проверка: дали Биолчев познава Ела и как се държи с нея. За утре ще остане една случайна среща с Марта, която ще има стойността само на проверка. И след това всичко трябва да се развие светкавично, защото цялата игра може да пропадне.

Теофан се измъкна иззад колоната и тръгна по задните коридори към съблекалните. Асен Камъка бе претърпял поредната загуба. Той бе нанесъл само три-четири удара в тялото на Антон и около триста-четиристотин във въздуха. Не знам дали някога сте се опитвали да набиете въздуха – на пръв поглед изглежда лесно, но всъщност, за да направи това, човек трябва да е много здрав, даже по-здрав от Асен Камъка

В съблекалнята миришеше на. . . съблекалня. Да не навлизаме в подробности. Теофан се скри зад дървените гардероби и като си мислеше, че ако някой случайно надникне отзад, доста ще се учуди на неговото присъствие, наостри уши. Отначало се чуваше само дишането на Асен и Антон. След това прозвуча гласът на Биолчев – мек, приятен, галещ. Той окуражи и двамата. И се скара и на двамата. Каза им, че всичко било чудесно, но ако продължават така, ще се намери някой, който ще ги тръшне на пода. След това Асен зашляпа с джапанките си към душа, а Биолчев каза:

– Този Кокинов, нали го знаеш. . . нещо се увърта наоколо. Днес е возил Ела в колата си. Ще трябва да го отрежеш, ако се появи при теб, няма да правим сензации. А на Ела нито дума – тя няма нищо общо с това. И изобщо не я питай за колата, защото не е виновна. Оня хитрец кой знае как я е излъгал. Нали?

От тавана падна капка вода право в окото на Теофан. От шкафа пред него идваше на талази миризма на гуменки.

– Ясно – каза Антон. – Има нещо.

В съблекалнята нахлу тълпа запалянковци, която съпровождаше следващата слязла от ринга двойка. Гласът на Антон се изгуби в шумотевицата. Теофан направи бърза крачка напред, пъхна се в навалицата и се измъкна навън.

Нямаше нужда да чака Ела, та да види как ще се държи с Биолчев. Всичко бе ясно.

– Биби – каза след малко Теофан. – Конференцията завърши. Искаш ли след двадесет минути да се видим в клуба. . . какво?. . . Ало, ало!. . . Хайде, след двадесет минути. . .

Предстоеше неговият мач. Двубоят Тео-Биби, в който Биби щеше да гледа тъжно и да мълчи, а Тео щеше да говори неверни неща, в смисъл да измисля разни приказки за случайната му среща с онова момиче с плитки и лунички, което е племенничка на леля му по бащина линия. . .

Изобщо. . . хм!

А не е ли по-добре да ѝ обясни всичко и да привлече и нея в играта?

(Следва)

екран

1

2

1 ЗАСЕДАНИЕТО НА ИЗПЪЛНИТЕЛНИЯ КОМИТЕТ НА МОК В ЛОЗАНА СЪВПАДНА СЪС СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО ПО ДЖУДО. ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА МОК ЛОРД КИЛАНИН ИЗПОЛЗУВА СЛУЧАЯ, ЗА ДА НАГРАДИ ЛИЧНО ПРИЗЬОРИТЕ НА СТЪЛБИЧКАТА СА ЯПОНСКИТЕ ДЖУДИСТИ УЕМУРА И НИМОВИВА. (АСЛ – БТА)

2 СЛЕД КАТО ПРЕЗ МИНАЛИЯ СЕЗОН ПОСТИГНА СЕРИЯ ОТ ВНУШИТЕЛНИ УСПЕХИ, СЪВЕТСКИЯТ ТЕНИСИСТ АЛЕКСАНДЪР МЕТРЕВЕЛИ СТИГНА ДО ФИНАЛА В ТАЗГОДИШНИЯ ТУРНИР В УИМБЪЛДЪН.(СНИМКА: ВЛАДИСЛАВ КИВРИН)

3 УНГАРСКИТЕ СЪСТЕЗАТЕЛКИ ПО ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАСТИКА НЕ СТОЯТ СЪС СКРЪСТЕНИ РЪЦЕ ПРЕД НАБЛИЖАВАЩОТО СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО В ХОЛАНДИЯ. В ТРЕНИРОВЪЧНАТА ЗАЛА СА ЖУЖА ФРИЧ, МАРИЯ ПАТОЧКА И АНДРЕЯ ЛИМБЕК.

3

НА ПРЕСЕЧНИЯТ ОТБОР

ГЕОРГИ СПИРОВ НАЙДЕНОВ (1931–1970) заслужил майстор на спорта, дългогодишен вратар на ЦДНА и националния отбор, където записа 51 участия. Осемкратен шампион на страната, двукратен участник в отбора, победител в турнира за Купата на Съветската армия – 1955 и 1961 г. Започнал и завършил състезателната си дейност в "Спартак" (С.Ф). Бронзов медалист от олимпиадата в Мелбърн. Участник в квалификациите и финалите на световните първенства в Чили и Англия. Жизнения си път завърши като треньор на "Марица" (Пз). За неговото спортно майсторство, за изключителното му спортсменство и патриотизъм е награден с „Народен орден на труда" – бронзов.

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

ЛОКОМОТИВ · СОФИЯ

СЪСТАВ (от ляво на дясно): ПРЕДЕН РЕД – ТР. СОКОЛОВ, Р. ДОЙЧЕВ, Н. АСЕНОВ, Р. КОСТАДИНОВ, Б. ХАДЖИЕВ, В. ПЕТРОВ И В. АРСОВ; СРЕДЕН РЕД – О. БОЧЕВ, А. КОЛЕВ, КР. БОРИСОВ, АТ. МИХАЙЛОВ, Й. СТОЙКОВ, Б. ХАРИЗАНОВ И Б. ДИМИТРОВ; ЗАДЕН РЕД – В. МЕТОДИЕВ (СТАРШИ ТРЕНЬОР), Р. ГОРАНОВ, Б. АНГЕЛОВ, Г. ХРИСТАКИЕВ, Т. КОЛЕВ, АТ. ГЕРОВ, ИВ. ГЕОРГИЕВ (КАПИТАН), Б. МАНОЛОВ И ИВ. КОЦЕВ (ПОМОЩНИК-ТРЕНЬОР).